

ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯದ ದೇಶಗಳ ಸರಕಾರಗಳನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್ ಅಮೇರಿಕವನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಜನರಂತೆ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್ ಕೂಡ, ಅಮೇರಿಕದ ನೆರವಿನೊಡನೆ ಇಸ್ರೇಲ್, ಕಳೆದ ೩೫ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಒತ್ತುವರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಳೆದ ೧೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇರಾಕ್‌ನ ನಾಗರಿಕರ ಮೇಲೆ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕ ನಡೆಸಿರುವ ವೈಮಾನಿಕ ಧಾಳಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಹ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್‌ಗೆ ಸಿಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಧಾಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರಾಕ್‌ನ ಗಂಲಕ್ಷ ಜನ ಸತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಗಳ ಈ ಜಂಟಿ ಆಕ್ರಮಣ, ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಸದ್ದಾಂ ಹುಸೇನ್‌ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸಿದೆ. ಈ ಸದ್ದಾಂ ಹುಸೇನ್, ತನ್ನದೇ ದೇಶದ ಕರ್ಡ್ ಜನಾಂಗದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಷಾನಿಲ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ, ಅವರ ಸಾಮೂಹಿಕ ಹತ್ಯೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಗಳಿಗೆ ಆಪ್ತ ಗೆಳೆಯನಾಗಿದ್ದ.

ಬಡತನ ಮತ್ತು ಶೋಷಣೆಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಪಾಲು ಜನರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕವಿರೋಧಿ ಭಾವನೆಗಳು ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಮಡುಗಟ್ಟಿವೆ. ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ಧಾಳಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ವಿರೋಧದ ಕುದಿ ಮತ್ತು ಹತಾಶೆಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅಮೇರಿಕ ಮತ್ತು ಇತರ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಈ ಕಠೋರ ಸತ್ಯವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಅವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿತವಾಗುವ ಕಟ್ಟುಕತೆಗಳ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಮೇರಿಕದ ಪ್ರಮುಖ ಪತ್ರಿಕೆ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಟೈಮ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿ ಮಾಡಿದವರು ಪಶ್ಚಿಮ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ಮೌಲ್ಯಗಳಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಸಹನೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುಕ್ತತೆ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಮತದಾನದ ಹಕ್ಕು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಸಹಿಸದವರು. ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯದಲ್ಲಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ, ಆಫ್ರಿಕ, ಏಷ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕ ಏನು ಮಾಡಿತು ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಪಶ್ಚಿಮದ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯ ಮರೆವಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಇದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಅಮೇರಿಕದ ಒಳಗೆ ಈ ಧಾಳಿಯಿಂದ ಏನು ಪರಿಣಾಮವಾಗಬಹುದು ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಈ ಧಾಳಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಧಾಳಿ - ಈ ಹಿಂಸೆಯ ಚಕ್ರ ಇದೇ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವುದನ್ನು ಎರಡೂ ಕಡೆಯ ದುಷ್ಟ ಶಕ್ತಿಗಳು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅಮೇರಿಕ ಸರಕಾರದ ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ಜಗತ್ತಿನ ಎದುರು ಎರಡೇ ಆಯ್ಕೆಗಳಿವೆ: 'ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಿ ಅಥವಾ ಸಾವು ಮತ್ತು ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ'. ಅಮೇರಿಕದ

‘ಅದೇ ಹಿಂಸೆ: ಗುರಿ ಮಾತ್ರ ಹೊಸತು...’

ನೋಮ್ ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಜಿ. ರಾಜಶೇಖರ

ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರದ ಸ್ಥಾಪಕ ಎಂದು ಹೆಸರು ಮಾಡಿರುವ ನೋಮ್ ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ ೨೦ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಮುಖ ಚಿಂತಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು. ಮಸಾಚುಸೆಟ್ಸ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಟೆಕ್ನಾಲಜಿಯಲ್ಲಿ ತೌಲನಿಕ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿರುವ ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ ಆಮೆರಿಕದ ಆಕ್ರಮಣಶೀಲ ವಿದೇಶಾಂಗ ನೀತಿಯನ್ನು ಸತತವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರಂದು ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಈ ಧಾಳಿ ಯಾಕೆ ನಡೆಯಿತು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೀರಿ ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಮಧ್ಯ ಪ್ರಾಚ್ಯದ ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯದಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕ ೧೯೮೦ರಲ್ಲಿ ಖಾಯಂ ಮಿಲಿಟರಿ ನೆಲೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಸೌದಿ ಪ್ರಜೆ ಒಸಾಮಾ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್ ಮತ್ತು ಅವನ ಅಫಘಾನಿ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಅಮೇರಿಕದ ವೈರಿಗಳಾದರು. ಅಮೇರಿಕದ ಈ ಕ್ರಮ ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನದ ಮೇಲೆ ರಷ್ಯದ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ಮೀರಿಸುವಂತಹದ್ದು ಎಂದು ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್ ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯದಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿವೆ. ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್ ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶಗಳ ಭ್ರಷ್ಟ ಮತ್ತು ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಸರಕಾರಗಳನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಪ್ರಕಾರ ಅವು ಇಸ್ಲಾಂಗೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನದ ತಾಲಿಬನ್ ಸರಕಾರ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯದ ಸರಕಾರ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಮೂಲಭೂತವಾದಿ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಸರಕಾರ. ಅದು ತನ್ನ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೂ ಅಮೇರಿಕದ ಜೊತೆ ನಿಕಟ ಸ್ನೇಹ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಅಮೇರಿಕ,

ಶಾಸನ ಸಭೆ, ಈ ಧಾಳಿಗೆ ಕಾರಣರು ಎಂದು ಅಮೇರಿಕದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಭಾವಿಸುವ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ದೇಶದ ಮೇಲೆ, ತನಗೆ ಸರಿಕಂಡ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ನೀಡಿದೆ. ಹೀಗೆ ಏಕಪಕ್ಷೀಯವಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ವರ್ತನೆ ಎಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಾಬೀತು ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂತಹದ್ದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ನಿಕಾರಾಗುವ ಅಮೇರಿಕದ ವಿರುದ್ಧ ಕೈಗೊಂಡರೆ ಏನಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಊಹಿಸಿ. ನಿಕಾರಾಗುವ ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೇರಿಕದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದೇಶ. ಅಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಎಡಪಂಥೀಯ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಉರುಳಿಸಲು ಅಮೇರಿಕ ಆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಸಿತು. ನಿಕಾರಾಗುವ ಸರ್ಕಾರ ವಿಶ್ವನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ದೂರು ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಅಮೇರಿಕ ತನ್ನ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ತೀರ್ಪುಕೊಟ್ಟಿತು. ಅಮೇರಿಕ ಅದನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. (ದ. ಅಮೇರಿಕ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕ ಈರೀತಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸದ ದೇಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಎಷ್ಟು ಅಮಾನವೀಯವಾಗಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಚಿಲಿಯ ಉದಾಹರಣೆಯೇ ಸಾಕು.) ನೆನಪಿಡಿ; ನಿಕಾರಾಗುವದ ಮೇಲೆ ಅಮೇರಿಕ ನಡೆಸಿದ ಆಕ್ರಮಣ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ಧಾಳಿಗಿಂತ ಹಲವು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಭೀಕರವಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಈ ಧಾಳಿಯ ನಂತರ ಅಮೇರಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತದೆಯೇ ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ ರ ಘಟನೆಗೆ ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರದ ತಕ್ಷಣದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ, ಇತರ ದೇಶಗಳ ಜನರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕದ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತಹದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಚೊತೆಗೆ ಅದು ಅಮೇರಿಕದ ಒಳಗಿನ, ತೀವ್ರ ಬಲ ಪಂಥೀಯ ಮುಖಂಡರ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವಂತಹದ್ದೂ ಆಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಿಲಿಟರೀಕರಣ, ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ನಿಯಂತ್ರಣ, ಜನರ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಿತೆ, ಮುಂತಾದ ಬಲಪಂಥೀಯರಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾಗುವ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಇನ್ನಷ್ಟು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ ಮತ್ತು ಆನಂತರ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳಿಂದ, ಈ ಸಮಾಜದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಹೀಗಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಧಾಳಿಯ ತಕ್ಷಣ ಆಘಾತ, ಆನಂತರ, ಈ ಧಾಳಿಗೆ ಅಮೇರಿಕದ ಉತ್ತರ ಏನಿರಬಹುದು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಭಯ; ಇದು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ನಿಮಗೂ

ಭಯವಾಗಿದೆಯಾ ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಬುದ್ಧಿವಂತರಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಭಯವಾಗಲೇಬೇಕು. ಅಮೇರಿಕದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಘೋಷಿಸಿರುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬಿನ್ ಲಾಡನ್ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. (ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನದ ಮೇಲೆ ಅಮೇರಿಕ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟನ್ ವೈಮಾನಿಕ ಧಾಳಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದರು - ಅನು.) ಅಮೇರಿಕ ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕ್ರಮಗಳು ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಬಿನ್ ಲಾಡನ್‌ಗೂ ಅದೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾಲಿಬನ್ ಘೋರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಅಫಘಾನ್ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಸಿವೆಯಿಂತ ಆರೇಜೀವವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನಾದರೂ, ಇದುವರೆಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಆಹಾರ ಮತ್ತಿತರ ನೆರವು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಇರಿಸಿತ್ತು. ಈ ನೆರವನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಅಮೇರಿಕ ತಾಕೀತು ಮಾಡಿದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಏನು ? ತಾಲಿಬನ್ ಸೈನಿಕರಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೊಡೆತ ತಿಂದಿರುವ ಅಫಘಾನ್ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಅಮೇರಿಕ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರುತ್ತಿದೆ. ಬಿನ್ ಲಾಡನ್‌ನ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ಚೊತೆ ಈ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಚೂರೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕದ ಕ್ರಮ ಕುರುಡು ಪ್ರತೀಕಾರ ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲ; ನೈತಿಕವಾಗಿ ಅದು ಪ್ರತೀಕಾರಕ್ಕಿಂತಲೂ ತುಂಬ ಕೆಳಹಂತದ್ದು. ಅಮೇರಿಕದ ಈ ಆಚ್ಛೆಯನ್ನು ಖಂಡಿಸುವುದು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಯಾರೂ ಗಮನಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಕರಾಮತ್ತು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಅರಿವು ತುಸುವಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಖಂಡಿತ ಅವರು ಚಿಗುಟ್ಟಿ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದೆ ಏನಾಗಬಹುದು ? ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಅಮೇರಿಕದ ಆಚ್ಛೆಗಳಿಗಲ್ಲ ತಲೆಬಾಗಿ ನಡೆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂತರ್ಯುದ್ಧ ನಡೆದು ಮುಷರಫ್ ಸರ್ಕಾರ ಉರುಳುವುದು ಅಸಂಭವ ವೇನಲ್ಲ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವವರು ಥೇಟು ಈ ತಾಲಿಬನ್ ಗಳಂತಹದ್ದೇ ಜನಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿ ಅಣು ಅಸ್ತ್ರಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಮನುಷ್ಯ ಕುಲದ ಬಹುಪಾಲನ್ನೂ ನಾಶಪಡಿಸುವ ಒಂದು ಯುದ್ಧದ ಸಾಧ್ಯತೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ. ಬಿನ್ ಲಾಡನ್‌ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂದುಹಾಕಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸತ್ತರೂ ಅವನ ಧ್ವನಿ ಮುದ್ರಿಕೆಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಅವು ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಜನ ಅವನ ದನಿಯನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಿನ್ ಲಾಡನ್ ಹುತಾತ್ಮನಾಗುತ್ತಾನೆ; ಅನುಕರಣೆಯ ಆದರ್ಶವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ನಂತರ ಜಗತ್ತು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಇರುತ್ತದೆಯೇ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಹಿಂಸೆಯ ಅಗಾಧತೆ, ಸಾವು ನೋವಿನ ಸ್ವರೂಪ ಕೇವಲ ಇವುಗಳನ್ನಷ್ಟೆ ನೋಡಿದರೆ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸತೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಿಂಸೆಯ ಗುರಿ ಮಾತ್ರ, ಖಂಡಿತ ಬದಲಾಗಿದೆ. ೧೮೧೨ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಯುದ್ಧದ ನಂತರ, ಅಮೇರಿಕ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ತನ್ನ ನೆಲದಲ್ಲಿಯೇ, ತನ್ನ ವಿರುದ್ಧ ಆಕ್ರಮಣ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರ, ತನ್ನ ದೇಶದ ಇಂಡಿಯನ್ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಕೊಂದುಹಾಕಿತು; ಮೆಕ್ಸಿಕೋದ ಆರ್ಥದಷ್ಟನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಫಿಲಿಪೈನ್ಸ್ ದೇಶವನ್ನು ಬಗ್ಗುಬಡಿಯಿತು; ಹವಾಯಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಕಳೆದ ೫೦ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಂತೂ, ಅಮೇರಿಕ, ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಪಾಲು ದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ನೆವದಲ್ಲಿ ಬಲಪ್ರಯೋಗಿಸಿದೆ. ಅಮೇರಿಕದ ಈ ನಿರಂತರ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಗೆ ಬಲಿಯಾದ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ನಿಲುಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಈಗ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಮೂತಿ ಅಮೇರಿಕದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದೆ. ಅಮೇರಿಕಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಇದು ಒಂದು ಹೊಸ ಅನುಭವ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಭಾರತವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು; ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಭಾರತ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ಕಾಂಗೋವನ್ನು ಲೂಟಿಮಾಡಿತು; ಆದರೆ ಕಾಂಗೋ ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ವಿರುದ್ಧ ಪ್ರತೀಕಾರ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಈ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟೂ ಬೆಳೆಸಬಹುದು. ಪಶ್ಚಿಮದ ದೇಶಗಳು, ಚರಿತ್ರೆಯ ಈ ಹೊಸ ವಿದ್ಯಮಾನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಬಲಿಷ್ಠರು, ತಮ್ಮ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಈಗಲೂ ತೀವ್ರ ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರೆ ಹಿಂಸೆ ಪ್ರತಿಹಿಂಸೆಗಳ ಈ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಚಾಲನೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂದು ಊಹಿಸುವುದೂ ಭಯಂಕರ. ಆದರೆ ಹಿಂಸೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನ ಉಳಿದೆಡೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಗಳಿರುವ ಈ ದೇಶಗಳ ಪ್ರಜೆಗಳು ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾನವೀಯವೂ ಗೌರವಯುತವೂ ಆದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯದ ಮಾತೇನಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಧಾಳಿ, ಆದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಯುದ್ಧ – ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ನಿಲುವು ಹೇಗೆ?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು, ಪತ್ರಕರ್ತರು ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಇಂತಹ

ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಇರುವವರನ್ನೇ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುವುದಾದರೆ – ಅದು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದಿನದಾದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಉದ್ರೇಕವಿಲ್ಲದೆ ಯೋಚಿಸಬಹುದು – ಪ್ರಥಮ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಿಮದ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಎರಡೂಕಡೆ, ಯುದ್ಧವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಎಡ ಪಂಥದವರೂ ಇದ್ದರು; ಬಲಪಂಥದವರೂ ಇದ್ದರು. ಯಾವುದೇ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಎರಡೂ ಕಡೆಯವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸತ್ಯ ನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಪ್ರಥಮ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ವಿರುದ್ಧ ದನಿ ಎತ್ತಿದ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಜನ ಎಂದರೆ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಕೈ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ಎಣಿಸಬಹುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯರಾದವರು ಜೈಲುವಾಸ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು – ರೋಸಾಲಿಕ್ಲೆಂಬರ್ಗ್, ಬರ್ಟ್ರಾಂಡ್‌ರಸೆಲ್, ಯೂಜೀನ್ ಡಬ್ಲ್ಯೂ...

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಈ ಯುದ್ಧ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ ಆದೀತೆ? ಆ ನೆನಪು ಇನ್ನೂ ಹಸಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ನನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಪಶ್ಚಿಮದ ನೈತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು, ಹಲವು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹೀ ಹಿಂಸೆ ತಿರುಚಿ ಹಾಕಿದ್ದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಹೋಲಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ನೆನಪಿಡಿ, ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ ಯುದ್ಧ ಶುರುವಾದದ್ದು ಅಮೇರಿಕ ದಕ್ಷಿಣ ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಆ ಯುದ್ಧ ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ ದೇಶವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಾಳುಗಡವಿತು. ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಮೇರಿಕಕ್ಕೆ ಈ ಯುದ್ಧ ದುಬಾರಿಯಾಯಿತು ನಿಜ. ಆದರೆ ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸಾವು ನೋವುಗಳ ಎದುರು, ಅಮೇರಿಕದ ನಷ್ಟ ಏನೂ ಅಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಅಮೇರಿಕ ಈ ಧಾಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಯಾವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬಹುದು?

ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ: ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಧಾಳಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಘಟನೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಮತ್ತು ಹಿನ್ನೆಲೆ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಎರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಗಮನಿಸೋಣ. ಅಯರ್ಲೆಂಡಿನ ಭಯೋತ್ಪಾದಕರು ಲಂಡನ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಬಾಂಬ್ ಸ್ಫೋಟಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬ್ರಿಟನ್ ಯಾವ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು? ಈ ಭಯೋತ್ಪಾದಕರಿಗೆ ಹಣ ಪೂರೈಸುವ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಬಾಸ್ಕನ್ ಮುಂತಾದ ಅಮೇರಿಕದ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ನಗರಗಳ ಮೇಲೆ

ಬ್ರಿಟನ್ ಸರ್ಕಾರ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿ ನಡೆಸುವುದು ಒಂದು ಕ್ರಮವಾಗಬಹುದು. ಅದು ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯವೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಬೇರೆಮಾತು. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಕ್ರಮ ಅನೈತಿಕವಾದದ್ದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟನ್ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಮವೆಂದರೆ ಈ ಭಯೋತ್ಪಾದಕ ಧಾಳಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಎಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು; ಜೊತೆಜೊತೆಗೇ ಕಾನೂನಿನ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಧಾಳಿಕೋರ ಕ್ರಿಮಿನಲ್‌ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು. ಬ್ರಿಟನ್ ಇದುವರೆಗೆ ಬಾಸ್ಪನ್‌ನ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬ್‌ಧಾಳಿ ನಡೆಸಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಮೇರಿಕದ ಓಕ್ಲಹೋಮ ನಗರದ ಒಂದು ಭಾರೀ ಕಟ್ಟಡದ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿ ನಡೆದಾಗ, ಅದು ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್‌ನದ್ದೇ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳಿತು. ಅರಬ್ ದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅಮೇರಿಕ ಬಾಂಬ್ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಯಸಿದರು. ತನ್ನ ಆಪಾದನೆಗೆ ಚೂರು ಪುರಾವೆ ದೊರೆತಿದ್ದರೂ ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಓಕ್ಲಹೋಮ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿ ನಡೆಸಿದ್ದು ಅಮೇರಿಕದ ಒಳಗಿನದ್ದೇ ಆದ ಒಂದು ತೀವ್ರ ಬಲಪಂಥೀಯ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯ, ನಂತರ ಹೊರಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಟನೆಯ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೇರಿಕದ ಟೆಕ್ಸಾಸ್, ಇಡಾಹೋ, ಮೊಂಟಾನಾ ಮುಂತಾದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರ ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಯಾರೂ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಶ್ನೆ: ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಂನಿಂದ ಅಪಾಯವಿದೆಯೇ?

ಚೋಮ್‌ಸಿ: ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ತುಂಬ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ; ಅದರ ಹರಹು ಕೂಡ ದೊಡ್ಡದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಉತ್ತರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅಮೇರಿಕ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವೈರಿ ಎಂದು ಯಾವತ್ತೂ ಭಾವಿಸಿಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶಗಳು ಕೂಡಾ ಅಮೇರಿಕವನ್ನು ವೈರರಾಷ್ಟ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿಲ್ಲ. (ಈಗ ಅಮೇರಿಕದ ಶತ್ರು ಪಾಳೆಯದಲ್ಲಿರುವ ಇರಾನ್ ಮತ್ತು ಇರಾಕ್, ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನವರೆಗೆ ಅಮೇರಿಕದ ಒಕ್ಕಲು ದೇಶಗಳೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಇರಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿದ ಪಹ್ಲವಿ ರಾಜಮನೆತನದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಅಮೇರಿಕದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಹಕಾರವಿತ್ತು. ಇರಾಕ್‌ನ ಸದ್ದಾಂ ಹುಸೇನ್, ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್‌ನ ಹಾಗೆಯೇ ಅಮೇರಿಕದ ಕೈತುತ್ತು ಉಂಡು ಬೆಳೆದವನು.) ೧೯೬೫ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾದ ನೆರವಿನೊಡನೆ ಇಂಡೋನೇಷ್ಯದ ಸೇನೆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿ

ಕೊಂಡಂದಿನಿಂದ, ಅದು ಅಮೇರಿಕದ ಪರಮಾಪ್ತ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇಂಡೋನೇಷ್ಯಾ ಒಂದು ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶ. ಜನರಲ್ ಸುಹರ್ತೋ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಇಂಡೋನೇಷ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆ ಸೇನಾಕ್ರಾಂತಿಯ ನಂತರ, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೇನೆ ೫ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಬಡರೈತರು. ಈ ನರಹತ್ಯೆಯಿಂದ ಸ್ವತಃ ಅಮೇರಿಕದ ಗೂಢಚಾರ ಸಂಸ್ಥೆ ಸಿ.ಐ.ಎ ಗೆ ಎಷ್ಟು ಅಸಹ್ಯವಾಯಿತು ಎಂದರೆ, ಅದು ಇಂಡೋನೇಷ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು ಒಟ್ಟರ್, ಸ್ಪಾಲಿನ್ ಮತ್ತು ಮಾವೋತ್ಸೇತುಂಗರು ನಡೆಸಿದ ಕಗ್ಗೊಲೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ತಾಲಿಬನ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಅಫಘಾನಿಸ್ತಾನ ಬಿಟ್ಟರೆ ಜಗತ್ತಿನ ಅತ್ಯಂತ ಮೂಲಭೂತವಾದಿ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶವಾಗಿರುವ ಸೌದಿ ಅರೇಬಿಯಾ ಅಮೇರಿಕದ ಗುಲಾಮದೇಶ; ಅಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕದ ಮಿಲಿಟರಿ ನೆಲೆಗಳೂ ಇವೆ. (ಈ ಮಾತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಹ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ.)

ಇನ್ನು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಾದರೆ, ನನಗೆ ಗಾಂಧಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನಲಾದ ಒಂದು ಮಾತು ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಏನು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಗಾಂಧಿ ಅಂತಹದೊಂದು ಇದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರಂತೆ.

ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರ

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಶ್ರೀ ರಘುನಂದನ ಅವರು ಒಂದು ಅಭಿನಯ ಕಾರ್ಯಾಗಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎನ್ ನಾರಾಯಣ (ನಾಣಿ) ಅವರು 'ಪ್ರಸಾಧನ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ'ವನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀ ಎಂ.ಎಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು 'ರಂಗಪ್ರಕಾಶ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ'ವನ್ನೂ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ನೀನಾಸಮ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ತಿಬಿರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡರು. ಅದಾದಮೇಲೆ, ನವೆಂಬರ್ ೨೦೦೧ರಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀ ಚಿದಂಬರರಾವ್ ಜಂಬೆಯವರು ಉತ್ತರಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆ ಮಂಚಿಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ದಿ ಜನರಿಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ರಂಗಶಿಬಿರದಲ್ಲಿ ರಂಗಶಿಕ್ಷಣಕೇಂದ್ರದ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದರು.

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ ಮತ್ತು ಆನಂತರದ

ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು

ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಸಯೀದ್

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಜಿ. ರಾಜಶೇಖರ

೨೦ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿದ ಚಿಂತಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಸಯೀದ್. ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಳೆದು, ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗನಡೆಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಲಂಬಿಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕನಾದ ಸಯೀದ್ ಕ್ರೈಸ್ತರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಸಮುದಾಯವಾಗಿರುವ ಕಾಪ್ಟಿಕ್ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಮನೆತನವೊಂದರಿಂದ ಬಂದವರು. ಅವರು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ಸಮುದಾಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಬಹುವಚನಿ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸ್ವತಃ ಅವರ ಬದುಕೇ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ. ಸ್ವಂತದ ಊರು ಮನೆಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ - exile ಸಯೀದ್ ಸದಾ ಯೋಚಿಸುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಅವರ ಆತ್ಮ ಕತೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯೇ Out in Exile ಈ ಚಿಂತನೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಅವರ ಇನ್ನೊಂದು ಕೃತಿ Reflections on Exile.

ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ತಾನು ಆಳಿದ ದೇಶಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಅಪಾರ ವಿದ್ವತ್ತು ಮತ್ತು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಜ್ಞತೆಗಳೊಡನೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವ Orientalism ಸಯೀದ್‌ಗೆ ಲೋಕಶಾಸ್ತ್ರೀಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಕೃತಿ. ವಸಾಹತುಗಳ ಜನ ಆಳುವವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ, ಬೆಲೆತೂಗುವ ಕೀಳರಿಮೆಯ ದುರಂತವನ್ನು ಸಯೀದ್ ತನ್ನ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯುರೋಪಿನ ಮಹಾನ್ ಲೇಖಕರು ಕೂಡ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯನ್ನು ಒಂದು ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದನ್ನೂ ಸಯೀದ್ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಾರೆ. The World, the text and the Critic, Culture and Imperialism, Representation of the Intellect ಸಯೀದ್‌ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಇತರ ಕೃತಿಗಳು.

ಸಯೀದ್ ಎಲ್ಲ ವಿಮೋಚನಾ ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಕ್ರಿಯ ಆಸಕ್ತವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್ ವಿಮೋಚನಾ ಸಂಘಟನೆ - P.L.O. ದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. Covering Islam, The Question of Palestine, The Politics of Dispossession ಮತ್ತು Beyond the Last Sky ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್ ಕುರಿತ ಸಯೀದ್ ಕೃತಿಗಳು.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತವನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿರುವ ಸಯೀದ್ ಸ್ವತಃ ಒಬ್ಬ ಪಿಯಾನೋ ವಾದಕ. ಸಂಗೀತದ ಕುರಿತ ಆತನ ಪುಸ್ತಕ Musical Elaborations.

ತನ್ನ ನಿಲುವುಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಯೀದ್ ಬಲಪಂಥೀಯ ಯಹೂದಿ ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸಂಘಟನೆಗಳ ದೈಹಿಕ ದಾಳಿಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೬೬ರ ಹರೆಯದ ಸಯೀದ್ ಕಳೆದ ೧೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ರಕ್ತದ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಲ್ಯೂಕೇಮಿಯಾದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಮತ್ತು ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರಂದು ನಡೆದ ಭಯಾನಕ ಘಟನೆಗಳು, ಬರಿಗಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದ, ಗುರುತು ಚಹರೆಗಳಿಲ್ಲದ, ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗದ, ಅರ್ಥಹೀನ ವಿನಾಶ ಮತ್ತು ಭಯದ ಹೊಸಜಗತ್ತಿನ ಹೊಸಿಲಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿವೆ. ಫಾಸಿಗೊಂಡ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಗಾಬರಿ, ತಲ್ಲಣ ಮತ್ತು ತಣಿಯದ ಸಿಟ್ಟುಗಳ ಚೊತೆ ಇನ್ನು ಬಹುಕಾಲ ಬದುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರದ ಮೇಯರ್ ರೂಡಿ ಗಿಯುಲಿಯಾನಿ ಈ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಸಾವಧಾನ ಮತ್ತು ಘನತೆಯಿಂದ ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗಿಯುಲಿಯಾನಿ, ಹಠಮಾರಿ, ಸಿಡುಕಿನವರು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಗಾಮಿ ಕೂಡ. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ದುರಂತವನ್ನು, ಭಾವೋದ್ರೇಕಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕಾಗದೆ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಅವರು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಗರದ ಪೋಲಿಸು ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿ ಶಾಮಕ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ದುರಂತ ನಂತರದ ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕರು ಜೀವತೆತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅರಬ್ ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರ ವಿರುದ್ಧ ಇತರರು, ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಾಳಿನಡೆಸದಂತೆ ವಿವೇಕದ, ಎಚ್ಚರದವಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ ಗಣ್ಯರಲ್ಲಿ ಗಿಯುಲಿಯಾನಿ

ಮೊದಲನೆಯವರು. ತೀವ್ರ ಶೋಕದ ನಡುವೆಯೇ ಮೂಡಿಬರುವ ಸದಸದ್ವಿವೇಕದ ಮೊದಲದನಿ ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು, ತಮ್ಮ ಮಾಮೂಲಿ ಬದುಕಿಗೆ ಮರಳುವಂತೆ ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದವರಲ್ಲಿಯೂ ಗಿಯುಲಿಯಾನಿ ಮೊದಲಿಗರು. ಇವರ ನಿಲುವು ದ್ವಿತೀಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿದ ಪ್ರಧಾನಿ ಚರ್ಚಿಲ್‌ರನ್ನು ನೆನಪಿಸುವಂತಿತ್ತು.

ಇದು ಇಷ್ಟೇ ಆದರೆ ನಾವು ನಿರಾಳವಾಗಿರಬಹುದಿತ್ತು. ಅಮೇರಿಕದ ಟೆಲಿವಿಷನ್ ಛಾನೆಲ್‌ಗಳು ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರಂದು, ಆ ಭಯಂಕರ ವಿಮಾನಗಳು ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ನಗರಕ್ಕೆ ತಂದ ಸಾವು ನೋವುಗಳ ಭೀಭತ್ಯವನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ, ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಂವೇದನರಹಿತವಾಗಿ ಪ್ರತಿಮನೆಗೂ ತಲುಪಿಸಿವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳು, ಈ ದುರಂತಕ್ಕೆ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸ್ಪಂದಿಸಿದ ಬಗೆಯಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದುದನ್ನೇ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿವೆ. ಅನಾಥಭಾವ, ಆತಂಕ, ಸಿಟ್ಟು, ಹತಾಶೆ, ಸೇಡು - ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಈ ಭಾವನೆಗಳನ್ನೇ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿವೆ. ದುಃಖ ಮತ್ತು ದೇಶಪ್ರೇಮದ ಸಿದ್ಧ ಮಾದರಿಯೊಂದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೊತೆ, ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದ ಪಂಡಿತನೂ, ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ನಿರ್ಮೂಲವಾಗುವವರೆಗೆ ನಾವು ವಿರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನೇ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧ ಎಂಬ ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುವುದು ಎಲ್ಲಿ? ಯಾರ ವಿರುದ್ಧ? ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ? ಸದ್ಯಕ್ಕೆ, ಈ ಯುದ್ಧ ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯ ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಮ್‌ಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಎಂಬ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಸೂಚನೆಗಳು ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯುತ್ತಿವೆ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂದು ಅಮೇರಿಕದ ಸ್ಥಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಬೇಸರದ ಸಂಗತಿ. ಅಮೇರಿಕ ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಜಾಗತಿಕ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಅಮೇರಿಕದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮದ ಕಡಲತೀರಗಳ ಆಚೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರ ಪರಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕವನ್ನು ನಿರ್ದಿಸುತ್ತಿರುವ ದೈತ್ಯ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಹಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕ ಸದಾ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಯುದ್ಧ ಯಾ ಘರ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಒಸಾಮಾ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್‌ನ ಮುಖ ಮತ್ತು ಹೆಸರುಗಳು ಅಮೇರಿಕದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಈಗ ಎಷ್ಟು ಪರಿಚಿತವಾಗಿವೆ ಎಂದರೆ ಅವನ ಮತ್ತು ಅವನ

ಪರಿವಾರದವರ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಏನು ಎಂದು ಕೂಡ ಯೋಚಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಮರಗಟ್ಟಿಹೋಗಿದೆ. ಒಸಾಮಾ ಬಿನ್ ಲಾಡೆನ್, ಅಮೇರಿಕನ್ನರು ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಹೆದರುವ ಮತ್ತು ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಎಲ್ಲದರ ಸಂಕೇತವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ವಿರುದ್ಧ ನಾವು ಸಾರಿರುವ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಈಗ ಹೇಗೆ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ? ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಶಾಹೀ ಶಕ್ತಿಯೊಂದು ತನ್ನ ನೆಲದಲ್ಲೇ ಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ಏಟು ತಿಂದ ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಡೆಸುವ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯ ಬದಲು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗಡಿಗಳಾಗಲೀ, ಎದುರಾಳಿಗಳಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ಪೌರಾಣಿಕ ಯುದ್ಧದ ಹಾಗೆ ಆದನ್ನು ಬಿಂಬಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹೆರ್ಮನ್ ಮೆಲ್ವಿಲ್‌ನ ಮೋಬಿಡೆಕ್ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಗೂಢ ತಿಮಿಂಗಿಲವನ್ನು ಅದೇ ತನ್ನ ದೈವವೆಂಬಂತೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಹೋದ ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಅಹಾಬ್‌ನ ಹಾಗೆ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿ, ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವು, ಭವಿಷ್ಯದ ಕುರಿತು ವಿವೇಚನೆ ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಯಮದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿ ಜಗತ್ತೇ ನಾಶವಾಗುವ ಭಯಾನಕ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಸದೃಶ ನಿರೂಪಣೆಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಸದ್ಯದ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಶಿತವಾದ ತರ್ಕ ಮತ್ತು ವಿವೇಕಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಅತಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೃಷ್ಟ ಚಾರ್ಚ್ ಬುಷ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಚಿವರು ಯುದ್ಧದ ನಗಾರಿ ಬಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ದೇಶಗಳು ಮತ್ತು ಅರಬ್ಬರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಜನರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಮೇರಿಕವೆಂದರೆ ನಿರಂಕುಶ ಅಧಿಕಾರ, ದರ್ಪಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಸರು. ಮಧ್ಯಪ್ರಾಚ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರತಿಗಾಮೀ, ಜನವಿರೋಧಿ ಹಾಗೂ ನಿರಂಕುಶ ಸರಕಾರಗಳಿಗೂ ಅಮೇರಿಕ ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಮಿಲಿಟರಿ ನೆರವು ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಈ ದೇಶಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲೀ, ಇಲ್ಲಿನ ಸೆಕ್ಯೂಲರ್ ಹೋರಾಟಗಳ ಕುರಿತಾಗಲೀ, ಅಮೇರಿಕ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಕಾಳಜಿ ತೋರಿಸಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕದ ವಿರುದ್ಧ ಇಲ್ಲಿನ ಜನ ತಳೆದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅಮೇರಿಕದ ಆಧುನಿಕತೆಗೆ ವಿರೋಧ, ಅಥವಾ ಅಮೇರಿಕದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬಗೆಗಿನ ಮತ್ತರ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಅಮೇರಿಕ ಅರಬ್ ಜಗತ್ತಿನ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಗುತೊರಿಸಿದ ಮತ್ತು ಅರಬ್ ದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಧಾಳಿ ನಡೆಸಿದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕರಣಗಳೇ ಈ ಅಮೇರಿಕನ್ ವಿರೋಧಿ ಭಾವನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಅಮೇರಿಕ ೧೯೯೧ರಲ್ಲಿ ಇರಾಕ್ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆಸಿದ ಯುದ್ಧ ಮತ್ತು ಅಂದಿನಿಂದ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದಿರುವ

ಬಾಂಬ್ ಧಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇರಾಕ್ ನಾಗರಿಕರು ಸಾವಿಗೀಡಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೇಶದ ವಿರುದ್ಧ ಅಮೇರಿಕ ವಿಧಿಸಿರುವ ವಾಣಿಜ್ಯ ದಿಗ್ಗಂಧನದಿಂದಾಗಿ, ಚೀವರಕ್ಷಕ ಔಷಧಿಗಳ ಸರಬರಾಜು ಕೂಡ ನಿಂತುಹೋಗಿ ಇರಾಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳು ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ೧೯೯೬ರಲ್ಲಿಯೇ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಅಮೇರಿಕದ ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ, ಇಸ್ರೇಲ್ ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್‌ನ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಕಳೆದ ೩೪ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕೊಂಡಿದೆ. ಅಮೇರಿಕಕ್ಕೆ ಇದೀಗ ಬಂದೆರಗಿರುವ ಸಂಕಟವನ್ನು ಇಸ್ರೇಲ್ ಸಿನಿಕತನದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್ ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿರುದ್ಧದ ತನ್ನ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ತೀವ್ರಗೊಳಿಸಿದೆ. (ಮಧ್ಯ ಪ್ರಾಚ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನಿಯನ್ನರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಾಸಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ನೆಲದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಓಡಿಸಿ, ಇಸ್ರೇಲ್ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಯಹೂದಿಗಳ ಝಿಯೋನಿಸ್ಟ್ ಚಳುವಳಿಗೆ ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಗಳ ಮಿಲಿಟರಿ ನೆರವು ದೊರೆಯಿತು. ದ್ವಿತೀಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ನಂತರ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಇಸ್ರೇಲ್ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಯುರೋಪ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಗಳ ಯಹೂದಿಗಳು ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಈ ವಲಸೆ ಈಗಲೂ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದು ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನಿಯನ್ನರು, ಇಸ್ರೇಲ್ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇರುವ ಅರಬ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಾಶ್ರಿತರಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಝಿಯೋನಿಸಂ, ಒಂದು ತೀವ್ರ ಬಲಪಂಥೀಯ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಚಳುವಳಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗದ್ವೇಷ, ಮತೀಯದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ದರ್ಪದ ಅಂಶಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಪ್ಯಾಲೆಸ್ಟೀನ್ ಮೂಲಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಜೊತೆ ಕ್ರೈಸ್ತರು ಮತ್ತು ಯಹೂದಿಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಇಸ್ರೇಲ್ ನಿರ್ಮಾಣದ ನಂತರ, ಈ ಎಲ್ಲ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳೂ, ತಮ್ಮ ನೆಲದಲ್ಲೇ ಒಂದೋ ಎರಡನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳಾದರು, ಇಲ್ಲವೆ ನಿರಾಶ್ರಿತರಾದರು. - ಅನು)

ಅಮೇರಿಕದ ರಾಜಕೀಯ ಪಂಡಿತರ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳು ಈ ವಿವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶಬ್ದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅವರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಮೂರ್ತಶಬ್ದಗಳ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ ಕ್ಷುದ್ರ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಪೆಟ್ರೋಲ್‌ನ ಪ್ರಭಾವ ಹಾಗೂ ಮಿಲಿಟರಿ ಮತ್ತು ಝಿಯೋನಿಸ್ಟ್ ಲಾಭಿಗಳು. ಜೊತೆಗೆ ಪಶ್ಚಿಮದ ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಲಾಗಾಯ್ತಿನಿಂದಲೂ ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಇಸ್ಲಾಂ ಕುರಿತ ದ್ವೇಷವೂ ಈಗ ಹೊಸ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ ನಮಗೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಚೂರಾದರೂ ಇದ್ದರೆ, ವಾಸ್ತವವನ್ನು

ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠವಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ಹೊಸ ವಿದ್ಯಮಾನವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಹೋರಾಟಗಳೆಲ್ಲವೂ, ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇದು ನೆಲ್ಸನ್ ಮಂಡೇಲಾನ ಆಫ್ರಿಕನ್ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯವೋ, ಝಿಯೋನಿಸ್ಟ್ ಚಳುವಳಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ರಕ್ಷಣೆ ಇಲ್ಲದ ನಾಗರಿಕರ ಮೇಲೆ ಎಫ್‌೧೬ ವಿಮಾನಗಳು (ಅಮೇರಿಕದ ಸೈನ್ಯದ ವಿಮಾನಗಳು) ಮತ್ತು ಹೆಲಿಕಾಪ್ಟರ್‌ಗಳಿಂದ ಬಾಂಬ್‌ಧಾಳಿ ನಡೆಸುವುದು ಕೂಡ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ಒಂದು ಮಾಮೂಲಿ ವಿಧಾನ. ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡರ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲ.

ಎಲ್ಲ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆಯ ಒಂದು ಅನಿಷ್ಟ ಲಕ್ಷಣವೆಂದರೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನೆವವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಚರಿತ್ರೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿವೇಕ ಎರಡಕ್ಕೂ ಎರವಾದ ಕಟ್ಟುಕತೆಗಳ ಜೊತೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ತಳಕುಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಾಗಲೀ ಮಧ್ಯ ಪ್ರಾಚ್ಯ ದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಈ ಅನಿಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸೆಕ್ಯೂಲರ್ ಚಿಂತನೆ ಮಧ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಯಾವುದೇ ದೇವರು ಅಥವಾ ತತ್ವವೂ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸಾಮೂಹಿಕ ಹತ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಕೂಡದು. ಇಂತಹ ಹತ್ಯೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವವರು ಜನತೆಯ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದ ಸಣ್ಣಗುಂಪುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದು, ಒಂದು ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡವರಾಗಿದ್ದರಂತೂ, ಅವರ ಕರಾಳಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಸಮರ್ಥನೆ ಇರಕೂಡದು.

ಈ ವಿಚಾರದ ಕುರಿತು ಮುಸ್ಲಿಮರೊಳಗೆ ಎಷ್ಟೇ ವಿವಾದಗಳಿರಲಿ, ಒಂದು ಇಸ್ಲಾಂಧರ್ಮವಿಲ್ಲ. ಹಲವು ಬಗೆಯ ಇಸ್ಲಾಂಗಳಿವೆ; ಹಲವು ಅಮೇರಿಕಗಳು ಇರುವ ಹಾಗೆ. ಯಾವುದೇ ಪರಂಪರೆ, ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕುರಿತು ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹುವಚನದಲ್ಲಿಯೇ. ಒಂದು ಪರಂಪರೆ, ಒಂದು ಧರ್ಮ, ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಎನ್ನುವುದೆಲ್ಲ ಬರಿ ಮಿಥ್ಯೆ. ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಗಡಿಗಿರಿಗಳನ್ನು ಕೊರೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ. ಚರಿತ್ರೆ, ಈ ಬಗೆಯ ನಿರೂಪಣೆ ಮತ್ತು ಕೃತಕವಾದ ಗಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಕೀರ್ಣವೂ ವಿರೋಧಾಭಾಸಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಆಗಿದೆ. ಒಂದು ಧರ್ಮ, ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಬೊಬ್ಬಿ ಹಾಕುವ ಬಾಯಿ ಬಡುಕ ನೇತಾರರಿಗೆ ಇರುವ ಜನಬೆಂಬಲ,

ಇವರ ಪರ ಮತ್ತು ವಿರುದ್ಧ, ಎರಡೂಕಡೆಯ ಜನಊಹಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬ ಕಡಿಮೆ. ಈ ನಕಲಿನಾಯಕರ ಕ್ರಾಂತಿ, ಪರಿವರ್ತನೆಗಳಗೊಡುವ ವಿಚಾರಗಳು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಜೀವಕೊಡಲು ಮತ್ತು ಉಳಿದವರ ಜೀವ ತೆಗೆಯಲು ಅವರು ತೋರಿಸುವ ಆವೇಶ ಇವತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಜೊತೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಪುನರುತ್ಥಾನವಾದದ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಇದು. ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮನಸ್ಸು ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವ ದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಈಗ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ್ ಮತ್ತು ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ನಗರಗಳ ಮೇಲೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ಧಾಳಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ ಯುವಕರು ಬಡ ನಿರಾಶ್ರಿತರಲ್ಲಿ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರು; ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಮನೆಗಳಿಂದ ಬಂದವರು. ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಮೂಹಿಕ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ, ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಜನ ಪರ ಸಂಘಟನೆ ಕಟ್ಟುವುದು ಇವುಗಳಿಗೆ ಒತ್ತು ಕೊಡುವ ನಾಯಕತ್ವದ ಬದಲಿಗೆ ಬಡವರು ಮತ್ತು ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟವರ ಮುಂದೆ ಈಗ ಇರುವುದಾದರೂ ಏನು? ಈ ಧಾಳಿಕಾರರ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ ಮತ್ತು ಅಪಾರ ಹಿಂಸೆಯ ಮಾದರಿಗಳು. ಅದೂ ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಹಿಂಸೆಯ ಮಾದರಿಗಳು ಈಗ ಧಾರ್ಮಿಕತೆಯ ವೇಷತೊಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿವೆ.

ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅಮೇರಿಕ ಮಿಲಿಟರಿ ಬದ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗಳ ನೈತಿಕ ಕಾಣ್ಕೆಯ ಗ್ಯಾರಂಟಿಯನ್ನೇನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ರ ದುರ್ದಿನ ತಂದ ಈ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಸಾವಧಾನದ, ಮಾನವೀಯ ಕಾಳಜಿಯ ದನಿಗಳೇ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅಮೇರಿಕ ದೀರ್ಘ ಅವಧಿಯ ಯುದ್ಧವೊಂದಕ್ಕೆ ಟೆಂಕ ಕಟ್ಟಿನಿಂತಿದೆ. ಆಯುಧದಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕದ ಜೊತೆ ಪಾಲುದಾರ ರಾಗಿರುವವರಿಗೆ, ತಾವು ಯಾಕೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದು, ಅವರ ಉದ್ದೇಶಗಳೇನು ಎಂಬುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಜನತೆಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುವ ಮಾನಸಿಕ ಆಡ್ಡಗೋಡೆಗಳನ್ನು ನಾವು ತೊಡೆದುಹಾಕಬೇಕು; ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ನಾವು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡ ಲೇಬಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ನಮಗಿರುವ ಸಂಪತ್ತು ಅಪರಿಮಿತವಾದದ್ದೇನಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡು ನಮ್ಮ ಪಾಡನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಬಾಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಂಥ ಪಂಗಡಗಳ ಮೇಲಾಟ ಮತ್ತು ದ್ವೇಷಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಬಹುತೇಕ ಹೀಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು, ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬಾಳುವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬೇಕು.

“ಇಸ್ಲಾಂ” ಮತ್ತು “ಪಶ್ಚಿಮ” — ಈ ಎರಡೂ ನಾವು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬ್ಯಾನರುಗಳಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುವವರು ಓಡಲಾಗಿ. ಆದರೆ ಭಾವೀ ತಲೆ ಮಾರುಗಳು ತಮ್ಮ ಧ್ಯಾವಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ

ನಿಂತು ತಾಳ್ಮೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸದೆ, ಶೋಷಣೆ ಮತ್ತು ಹಿಂಸೆ ಗಳು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಎಲ್ಲರ ಬಿಡುಗಡೆ ಮತ್ತು ಅಸ್ತತ್ವಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸದೆ ದೀರ್ಘಯುದ್ಧವೊಂದಕ್ಕೆ ಲಬಿಯಾಗುವುದು ಹುಚ್ಚು ಆಯ್ಕೆ. ಯುದ್ಧ ಖಂಡಿತ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಎದುರಾಳಿಯನ್ನು ಅತಿ ಮಾನುಶ ಒಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾನವಂತ ರಾಜಕೀಯದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಲ್ಲ. ಈಗಂತೂ ಅದರ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಅನ್ಯಾಯಗಳ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಬಹುದು. ಭಯೋತ್ಪಾದಕರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿತ್ತಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ದಕ್ಕೆ ತಾಳ್ಮೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಳು ಬೇಕು. ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಮಾತ್ರ ಯುದ್ಧದ ಅಗಾಧ ಹಿಂಸೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಬಲ್ಲದು.

(ಕೃಪೆ: ದಿ ಅಬ್ಸರ್ವರ್ ಪತ್ರಿಕೆ, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೬ರ ಸಂಚಿಕೆ)

ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಪ್ರಯೋಗ

ವಿಡಿಯೋ ಚಿತ್ರಮಾಲಿಕೆ

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀನಾಸಮ್ ‘ಕನ್ನಡ ನಾಟಕ ಕನ್ನಡಿ’ ಎಂಬ ವಿಡಿಯೋ ಚಿತ್ರಮಾಲಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ಅಂಥದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನೀನಾಸಮ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಪ್ರಯೋಗ ಎಂಬ ಈ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಆಸಕ್ತರು ಮತ್ತು ರಂಗವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಪರಿಚಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಮಾಲಿಕೆಯ ಮೊದಲ ಭಾಗವಾಗಿ ‘ಪ್ರಸಾಧನ’ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ೫೦ ನಿಮಿಷಗಳ ಒಂದು ಕೆಸೆಟ್ಟನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಾಧನ ಕಲೆಯ ಇತಿಹಾಸ, ಪ್ರಸಾಧನ ಉಪಕರಣಗಳು, ಪ್ರಸಾಧನದ ಶೈಲಿಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪ್ರಸಾಧನದ ಕಸುಬನ್ನು ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆ. ನೀನಾಸಮ್ ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದ ಅಧ್ಯಾಪಕರೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹೊರಗಿನ ತಜ್ಞರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ವಿ.ಎಚ್.ಎಸ್ ವಿಡಿಯೋ ಕೆಸೆಟ್‌ಗಳು ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಲಭ್ಯವಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬಯಸುವವರು ಅದರ ಬೆಲೆ ರೂ. ೨೫೦ನ್ನು ಡಿಡಿ ಮೂಲಕ ‘ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಹೆಗ್ಗೋಡು’ ಹೆಸರಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಅಂಚೆ ಮೂಲಕ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಆಧುನಿಕತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು

ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ

ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಭಾರತವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದೊಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ; ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೂ ಜೊತೆಗೆ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೂ ಹೊತ್ತುತಂದರು. ನಮ್ಮ ನ್ಯಾಕ್ರಮಿಸಿ ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅಳ್ಳಿಕೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡ ಅನಂತರ ಅವರು ಹೇಳಿದರು: 'ನೀವು - ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲ.' ಆಗ ನಾವು, ಅವರು ಹೀಗೆ ವೌಲ್ಯನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿ ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳಾವುದನ್ನೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು 'ನೀವು ಬಹಳ ಬಡವರು' ಎಂದಾಗ 'ಹೌದು' ಎಂದೆವು; 'ನೀವು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು' ಎಂದಾಗ 'ಹೌದು' ಎಂದೆವು. ಅದೇ ರೀತಿ, ಅವರು 'ನೀವು ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದವರು' ಎಂದಾಗಲೂ ಹೌದೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆವು.

ನಾವು ಅಂದೇ 'ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಅಂಥದೇನು ದೊಡ್ಡ ದೋಷ?' ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಯುರೋಪು ಹಾಗೂ ಅಮೇರಿಕಾದ ಕೆಲವೆ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಪಾಲು ಜನರು ಇಂದಿಗೂ ಇತಿಹಾಸದ ಹೊರಗೆಯೆ ಬದುಕುತ್ತಿರುವವರು. ಇತಿಹಾಸದ ಒಳಗೆ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಉಳಿದವರಷ್ಟೆ ಅವರೂ ಮನುಷ್ಯರು. ಇವತ್ತಿಗೂ ಇತಿಹಾಸ ವೆನ್ನುವುದು ಕೆಲವೆ ಜನರ ಕಾಳಜಿಯಾಗಿದೆಯೆ ಹೊರತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ನಂಬಿಕೆಯೇನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರ ಆಗಮನದ ಘಟ್ಟದಿಂದಲೂ ಅವರ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಪರೋಕ್ಷ ವಾಗಿಯಾದರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇತಿಹಾಸದ ಹೊರಗೆ ಬದುಕುವುದು ಅವಮಾನದ ಸಂಗತಿಯೆನಿಸುತ್ತದೆ; ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಮಾದರಿಯ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೆಚ್ಚಿದಿರುವುದು ಅನಾಧುನಿಕವಾದ ನಿಲುವು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಾಲದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕತೆಗಳೆಂಬ ಅವಳಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ

೧೮

ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದು ಬಲು ಕಡಿಮೆ.

ಇಂಥದೊಂದು ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹಳೆಯದು ಅನಾಧುನಿಕವಾಗಿ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿಯೂ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಇದು ಕೆಲವು ವಿಪರ್ಯಾಸಗಳಿಗೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವೇನಾದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಅದು ಕೆಲವರಿಗೆ ಅನ್ಯದತ್ತವಾದದ್ದು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸುವಂಥಾದ್ದು ಎಂದು ತೋರುವುದುಂಟು. ಅದೇ, ಕನ್ನಡ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಿಂದ ಏನನ್ನಾದರೂ ತಂದುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಅದನ್ನೂ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಧೋರಣೆಗೆ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ: ನಾವು ಇಂದು 'ಇತಿಹಾಸ'ದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಆ 'ಇತಿಹಾಸ' ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟ ಮೇಲು-ಕೀಳು, ಹಿಂದು-ಮುಂದುಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡು - ಅಮೇರಿಕೆಗಳಿಗಿಂತ ನಾವೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿಸುವ ರೀತಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಿಂದ ಬಂದುದು ಅನ್ಯದತ್ತವಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬಂದದ್ದು ಮಾತ್ರ ಅನ್ಯದತ್ತವಾದುದು ಎಂದು ತೋರತೊಡಗುತ್ತದೆ. ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೆ ನಮಗೆ ಪರಿಚಿತವಾದ ಇತಿಹಾಸಬದ್ಧ ಚಿಂತನೆ - ಹಿಸ್ಟೋರಿಕಲ್ ಥಿಂಕಿಂಗ್ - ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಸಾಧಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ನಮಗೆ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಕ್ಷಣ ಇತಿಹಾಸವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸ ಇತ್ತು, ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯಿರಲಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ತಾತ್ವಿಕತೆಯಲ್ಲಿಯೇ, ಆಗಿಹೋದದ್ದನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿದ್ದುದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಪ್ರಗತಿ ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಿರುವ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಲ್ಪನೆಗಳೆ ತುಸು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಮೊನ್ನೆಯಷ್ಟೆ ನೊಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡ ನೈಪಾಲ್ ಸೇರಿದಂತೆ ಅನೇಕರು, ಭಾರತೀಯರು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವವರು, ಅವರಿಗೆ ವರ್ತಮಾನ - ಭವಿಷ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ - ಪ್ರಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ ಕಾಳಜಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಸಂಖ್ಯ ಸಲ ಹೇಳಿರುವುದುಂಟು. ಆಭಾಸವೆಂದರೆ ಇಂಥವರು ಒಂದೆಡೆ ಭಾರತೀಯರು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವವರು ಎಂದೂ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಭಾರತೀಯರು ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆ ಇಲ್ಲದವರು ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಗತಕಾಲವನ್ನು - ಅಂದರೆ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು - ಆರಾಧಿಸುವವರಿಗೆ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬ ಸರಳಾತಿಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಇವರನ್ನು

ಕಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮ್ಯೂಸಿಯಮ್‌ಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ಸಮಾಜಗಳ ಗತಕಾಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ; ಅಂಥ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಕೆಡದಂತೆ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಗುತ್ತವೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್-ಫ್ರಾನ್ಸ್-ಅಮೇರಿಕಾಗಳೆ ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗತಕಾಲಕ್ಕೆ ಚೋತುಬಿದ್ದಿರುವಂಥವು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯವರೆಗೂ ಮ್ಯೂಸಿಯಮ್‌ಗಳೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ನಾವು ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದವರು ಎಂದು ಜರೆಯುವವರಿಗೆ ನಾವು ಗತಕಾಲವನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು ಯಾವಾಗ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಇತಿಹಾಸಪ್ರಜ್ಞೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

‘ಇತಿಹಾಸ’ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ನೋಡೋಣ. ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಭಾರತವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತ ಬಂದ ಬ್ರಿಟಿಷರು ೧೮೧೮ರಲ್ಲಿ ಚಿಂಚವಡದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾದ ಯುದ್ಧವೊಂದರಲ್ಲಿ ಪೇಶ್ವೆಯವರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದರು. ಪ್ಲಾಸಿಯಾ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ಎದುರಾಳಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಯವರೆಗೆ ಅಬಾಧಿತವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತು. ಈ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ ೧೮೫೬ರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೆ ಮುಖ್ಯವಾದ, ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಘಟಿಸಿತು. ಮೆಕಾಲೆ ಸಾಹೇಬರ ನೇತೃತ್ವದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಮಿತಿ, ಬ್ರಿಟನ್ನು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಎಂದು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದಾಗ, ಸಮಿತಿಯ ಆರು ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಹಳೆಯ ದೇಶೀಯ ಕ್ರಮವನ್ನೆ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನು ಮೂವರು – ಅವರಲ್ಲಿ ರಾಜಾ ರಾಮಮೋಹನ ರಾಯರೂ ಒಬ್ಬರು – ಆಧುನಿಕ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪದ್ಧತಿಯ ಪರವಾಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಮೆಕಾಲೆ ತನ್ನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಪದವಿಯ ಬಲದ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಮತವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಇದೂ ಇತಿಹಾಸದ ಒಂದು ಕತೆಯೆ. ಇಂಥವೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಹಾಗೂ ನೋವಿನ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳು.

ಸರಿ, ಇಂಥದೊಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಆಕಸ್ಮಿಕವೊಂದರ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾವು ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕಲಿತೆವು, ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಕಲಿತೆವು. ಕಲಿಯಬಾರದಿತ್ತು ಎಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ನಾವು ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತದ್ದಕ್ಕೂ ಈಗ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಕಲಿತದ್ದಕ್ಕೂ ನಡುವಿನ ಮೂಲಭೂತ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೊಂದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಆ ಮೊದಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ದಲ್ಲದ ಪಾರಸಿ, ಅರಬಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದೆವು. ಅವುಗಳನ್ನು

ಯಾರೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಮ್ಮವರು ಅವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದರು, ತುಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮುಘಲರ ಕಾಲದ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಇಂದು ನಮಗೆ ನಂಬಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು – ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗುಜರಾತದ ನಾಗರಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಪಾರಸಿ, ಅರಬಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಂದರೆ ಪಾರಸಿ, ಅರಬಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನಾದರೂ ಎದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಾಗಿ ಪಡೆದಿದ್ದ ಪಂಡಿತರು ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆಂದು ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೀರಾ ಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತೆವು. ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಂತಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ-ಮಾಪಕವಾಗಿಯೂ ಕಲಿತೆವು. ಪೋಸ್ಟು-ಟೆಲಿಗ್ರಾಫು-ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳಂತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹಣಬರಹ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದೆ. ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಸಹ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಬ್ರಷ್ಟವಾಗತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನಮಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಅಷ್ಟು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂಬಂತೆ ನಾವು ಅವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯೆಂದರೆ, ನಾವು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಮೊದಲು ಒಂದು ರಂಗಭೂಮಿ(ರಂಗಮಂದಿರ)ಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ಆಡಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ಹೊತ್ತಿಗೊಂದು ರಂಗಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು, ನಾಟಕ ಮುಗಿಸಿದಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಕಳಚಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಯಾವುದನ್ನು ಆವಾಹನೆ ಮಾಡಿದ್ದೆವೋ ಅದನ್ನು ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು; ಯಾವುದೂ ಒಂದು ಸ್ಥಾವರವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಬಾರದು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ಭಾರತವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ‘ಇತಿಹಾಸ’ ವು ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ರೂಪವನ್ನು ತಳೆಯಿತು. ಅದರ ಮೊದಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸದ ಕಲ್ಪನೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಂತೂ ಕಲ್ಪಣನ ‘ರಾಜತರಂಗಿಣಿ’ ಯೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾವುದೇ ಇತಿಹಾಸಕೃತಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅರಬಿ ಹಾಗೂ ಪಾರಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಇತಿಹಾಸ ಗ್ರಂಥಗಳುಂಟು. ಇದನ್ನೆ ಅನುಸರಿಸಿ, ಗಿರೀಶ ಕಾರ್ನಾಡರ ಇತ್ತೀಚಿನ ನಾಟಕ ‘ಟಿಪ್ಪುಸುಲ್ತಾನ ಕಂಡ ಕನಸು’ ವಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇತಿಹಾಸಕಾರ ಹಾಗೂ ಒಬ್ಬ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಇತಿಹಾಸಕಾರ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಹಿಂದೂ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಇತಿಹಾಸವೇ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇತಿಹಾಸದ ಬಲುದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ, ಅದು ಗತಕಾಲವನ್ನು ವರ್ತಮಾನದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಗತಕಾಲ - ವರ್ತಮಾನಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು ಬಾಳಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನಾಗಲಿ, ಕಾಲಭೇದದ ಇಂಥ ಖಂಡಗಳು ಕೊನೆಗೂ ಕೃತಕವಾದುವು ಎನ್ನುವುದನ್ನಾಗಲಿ ಅದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ತಯಾರಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಏ.ಕೆ. ರಾಮಾನುಜನ್ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಸಂಗವೊಂದು ಇದನ್ನು ಮಾರ್ಪಿಕವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ, ಘನ ಸರ್ಕಾರ ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪುರಾತತ್ವ ಸಂಶೋಧನಾ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಿಗೆ, ಮಹತ್ವದ ಚೈನ ಕೃತಿಯೊಂದು ಕಳೆದು ಹೋಗಿದೆಯೆಂದೂ ಅದನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯೂ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅಂಥದೊಂದು ಮೂಲಪ್ರತಿಯನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಹುಡುಕಿಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಆದೇಶ ಬಂದಿತಂತೆ. ನಿರ್ದೇಶಕರು ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಹಳ್ಳಿಹಳ್ಳಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದೆಡೆ ಚೈನಮಂದಿರವೊಂದು ಕಂಡು, ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಆ ಗ್ರಂಥದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ಆಗ ಮಂದಿರದ ಅರ್ಚಕರು 'ನೀವು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಅದೇ ಗ್ರಂಥದ ಪಾರಾಯಣ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಮುಗಿಯಲಿ, ಗ್ರಂಥವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇವೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರಂತೆ. ಯಾವುದು ಸರಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗಿತ್ತೋ ಅದು ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿತ್ತು. ಸರಕಾರೀ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಗತಕಾಲದ್ದು ಎಂದು ಕಂಡಿದ್ದು ಸಮಾಜಗಳ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿಚಿತ್ರ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಕಳೆದುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲವೂ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಬೇಕಾದಾಗ - ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ - ಯಾವುದೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದೂ ನಿಜ.

ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಒಂದು ಕವಿತೆ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತಾದುದು; ಅದು ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವುದಾದರೂ ಇಡೀ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂಥದು.

ದೊಡ್ಡವರದೆಲ್ಲವೂ ದೊಡ್ಡದನ್ನುವ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ

.....

ಕೃತಿಯು ಘನ, ಜಾಗೃತಿಯು ಘನ, ವಿಸ್ಮೃತಿಯು ಘನ

ದೊಡ್ಡವರು !

ಈ ವಿಸ್ಮೃತಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕಾಗಿರಬಹುದು, ಇನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೆಟ್ಟದಕ್ಕಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಮಾತ್ರ ಈ ವಿಸ್ಮೃತಿಯನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು

ನಮಗಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹಿಂದುಳಿಯುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ 'ದೇಶ' ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆ ೧೯೪೭ರಲ್ಲಿ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಮತ್ತೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರಿಂದಲೇ. ಅದರ ಮೊದಲು ಈ ದೇಶ ಒಂದು 'ದೇಶ' ವಾಗಿ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇನು ದೋಷವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾವು 'ದೇಶ' ವಾದದ್ದು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಲ್ಲವೋ 'ದೇಶ' ವಾಗದೆ ಇದ್ದದ್ದೂ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಭಾರತ 'ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಭುತ್ವ'ವಾದರೂ ಭಾರತೀಯ ಸಮುದಾಯ ನಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಆಗದಿದ್ದರೂ ನಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ, ನಾವು 'ಇತಿಹಾಸ' ಕ್ಕೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಜೋತುಬಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಏನೇನು ಸಾಧಿಸಿತು, ಏನೇನು ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವಷ್ಟೆ.

ಇತಿಹಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೆ: ನಾನೂ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬರೆದವನೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಬರೆದವನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಆ ನೋವಿನ ಅನುಭವ ಆಳವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದೆ. 'ಇತಿಹಾಸ' ನಮ್ಮ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೊಂದು ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ನೀಡುವುದಾದಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರಾರಂಭಗೊಂಡಾಗ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಅಗತ್ಯ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಆಗ ಎ.ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಟಿ.ಎಸ್. ವೆಂಕಣ್ಣಯ್ಯ ಹಾಗೂ ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರಂತಹ ಮೂವರು ಘನವಿದ್ವಾಂಸರು ಸೇರಿ, ಇಂದಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯುಕ್ತವಾದಂತಹ 'ಕನ್ನಡ ಕೈಪಿಡಿ' ಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಅಲಂಕಾರ'ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದವರು ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು. ಅವರು ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವರು, ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದವರು. ಅಂಥವರೂ ಕೂಡ 'ಕನ್ನಡ ಕೈಪಿಡಿ'ಯಲ್ಲಿ 'ಅಲಂಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು; 'ಅವು ಇದ್ದಾವೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಬೇಕು, ಬಳಸಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ' ಎಂಬರ್ಥದ ಮಾತು ಹೇಳಿದರು. ಅದೇ ತಿರುಗಿ 'ಅಲಂಕಾರಗಳು ಯಾಕೆ ವ್ಯರ್ಥ? ಅವು ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುವಾದರೆ ವ್ಯರ್ಥ ಹೇಗೆ?' ಎಂದು ಅವರಾಗಲಿ, ಬೇರೆ ಯಾರಾಗಲಿ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂದು ಅಲಂಕಾರಗಳಿಗೆ ಇತಿಹಾಸದ ಅನುಗ್ರಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಿನ ಪ್ರೌಢ ಚಿಂತಕರೂ ಕೂಡ ಇತಿಹಾಸದ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಇತಿಹಾಸದ ಅನಾನುಕೂಲಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ್ದೊಂದು ಅನಾನುಕೂಲ; ಅದು ಹೀಗೆ

ನಮ್ಮ ರುಚಿಯನ್ನೇ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಬಲ್ಲದು.

ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗೇನಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಧುನಿಕ ಯುಗದ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಶುರು ವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಂದು ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಅದು ಕಡ್ಡಾಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವಿಷಯವಾದುದರಿಂದ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು, ಪಾಪ, ಪ್ರತಿಭೆ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹೇಗೋ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಆನೇಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಲವಾರು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಅಭಿರುಚಿ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತಗೊಂಡಿದೆ. ಇಂದಿನ ನಮಗೆ, ೨೦ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾವಿನಿ ಷಟ್ಪದಿಯಂತಹ ಗತಕಾಲೀನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಂತಹ ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದರಲ್ಲ ಇವರು; ಬರೆಯಲು ಇವರಿಗೆ ಹೊಸತೇನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆ ಎಂದು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಸತು ಬಂದಾಗಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ; ತಿಳಿದರೂ ಅದನ್ನು ಬರೆಯಬಲ್ಲಂತಹ ಹೊಸ ಸಂವೇದನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಅವರು ಪುರಾತನ ಯುಗದವರು ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದುದು ಮಾತ್ರ ನಾವು 'ಇತಿಹಾಸ'ದ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದುದರ ದೊಡ್ಡ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ.

ಅದೇ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಪುಣೇಕರ ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು, ಸಕ್ಕರಿ ಬಾಳಾಚಾರ್ಯರು, ಉಪೇಂದ್ರ ತೋಳಮಟ್ಟಿಯವರು, ಕೆರೂರ ವಾಸುದೇವಾಚಾರ್ಯರು ಮುಂತಾದವರು ಕವಿತೆಗಳನ್ನು - 'ಹಳೆಯ ಕ್ರಮ'ದ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು - ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ೧೯೧೮ರಲ್ಲಿ, ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. ಕಲಿತ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಧಾರವಾಡದ ವಿಕೋಪಿಯಾ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತರಾಗಿ ಬಂದು, ಕವಿತೆ ಬರೆಯತೊಡಗಿದರೆ, ಅದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹೊಸ ಕವಿತೆಯಾಯಿತು; ಉಳಿದವರದ್ದು ಹಳತಂದಾಯಿತು. ಆ ಮಾಸ್ತರು ಬೇಂದ್ರೆ ಮಾಸ್ತರು. ಆಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಶಾಲಾ ಮಾಸ್ತರುಗಳು ಅವಹೇಳನದ ರೂಪಕಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಯಾರದ್ದಾದರೂ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಟೀಕಿಸುವಾಗ 'ಏನು, ಕನ್ನಡ ಸಾಲೀ ಮಾಸ್ತರ ಬರೆದಂಗೆ ಬರ್ರೀಯಲ್ಲ' ಎಂದು ಗೆಳೆಯರ ಗುಂಪಿನವರು ಛೇಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರ ಒಂದು ಆತ್ಮಂತಿಕ ರೂಪವನ್ನು ವಿ.ಕೆ. ಗೋಕಾಕರ ಸುನೀತವೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕವಿಯೋರ್ವ ತನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಕನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ, ವಿಮರ್ಶಕ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ: 'ಗಟ್ಟೇಕಾ

ಹಟ್ಟೇಕಾ ಯಾವ ಟ್ರೇಕಾ ನೀವು?' ಅಂದರೆ, 'ನೀವು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನವರೋ, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನವರೋ ಯಾವ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನವರು?' ಗೋಕಾಕರಂಥವರೂ ಕೂಡ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಯ ಮಾಸ್ತರರನ್ನು ಹೀಗೆ ಲೇವಡಿ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ನಾನಿದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಯ ಮಾತಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ; ರುಚಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಮಾತಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಷ್ಟೆ.

ಇತಿಹಾಸದ ಜೋಡಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಆಧುನಿಕತೆ ಹೀಗೆ ಒಂದು ಇಡಿಯ ಜನಾಂಗವನ್ನು, ಒಂದು ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ಕೀಳರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿತು. ಆಗ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರೆಂದು ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಿ.ಎ., ಎಂ.ಎ., ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಜಾನಪದವೊ ಗಟ್ಟೇಕಾವೊ ಹಟ್ಟೇಕಾವೊ ಮತ್ತೊಂದೊ ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮಕಾಲೀನತೆ ಗತಕಾಲೀನತೆಗಳ ನಡುವಿನ ಪೊಳ್ಳು ಭಿನ್ನತೆಯೊಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯೂರಿದ್ದು ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ. ಪಶ್ಚಿಮದ ಸಮಕಾಲೀನತೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ್ದು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಸಮಕಾಲೀನ, ಉಳಿದದ್ದು ಗತಕಾಲೀನ ಎನ್ನುವ ಅಸಂಬದ್ಧವಾದೊಂದು ವೈಚಾರಿಕ ವಾತಾವರಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಲು ಆಗಷ್ಟೆ ಆಮದಾಗಿದ್ದ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

... ..

ಇನ್ನು, ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಹೋದ ನಮಗೆ ಅದು ದಕ್ಕಿದ್ದಾದರೂ ಎಷ್ಟು? ಐದಾರು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಈ ದೇಶದ 'ಇತಿಹಾಸ'ವನ್ನು ನಾವು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ? ಹಾಗೆ ಗ್ರಹಿಸಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡ ಇತಿಹಾಸವಾದರೂ ಎಷ್ಟುಪಾಲು ಸತ್ಯ?

ನಮ್ಮ ಮಹಾಪುರಾಣ ಕಾವ್ಯಗಳಾದ ರಾಮಾಯಣ ಹಾಗೂ ಮಹಾಭಾರತಗಳು ನಡೆದುಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ. ಇವೆರಡೂ ಕೃತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಾಡಿವೆಯೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮರು ಬರೆಯುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕೆಲವು ವಿಮರ್ಶಕರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ, ಇರಲಿ. ಇವೆರಡನ್ನು ವಂಶಾನುಚರಿತಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಒಂದು ರೂಢಿಯೂ ಇದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ರಾಮಾಯಣ - ಮಹಾಭಾರತಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕಾವ್ಯಗಳು ಎಂದು ಇವತ್ತಿಗೂ ಇರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆ ತೀರಾ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ 'ವಂಶ'ವಿದ್ದುದು ರಾಜರಿಗೆ, ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ; ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಇರುವುದು 'ಗೋತ್ರ' ವೇ ಹೊರತು 'ವಂಶ' ವಲ್ಲ. ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನಿ

ಕ್ಲಾಡ್ ಲೆವಿ ಸ್ಟ್ರಾಸ್ ಕೂಡ ವಂಶ - ಗೋತ್ರಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದ; ನಾವೂ ಸಹ ಅವನ ತಪ್ಪು ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆವು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಬಳಿ ಆಸ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ವಂಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಗಾಳದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಪೇಶ್ವೆಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಹಾಗೂ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಬಿಟ್ಟರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಜಮೀನು - ಅಂದರೆ ಆಸ್ತಿ - ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಂಶವೇ ಇಲ್ಲದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದು ಹೇಗೆ 'ವಂಶಾನುಚರಿತ'ಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾದವು? ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ರಾಮಾಯಣದ ಖಳನಾಯಕರಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು. ರಾವಣ - ಗೌತಮ - ಪರಶುರಾಮರುಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು; ಅದೇ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಮ ಅಲ್ಲಿ ದೇವತಾವ್ಯಕ್ತಿ. ರಾಮಾಯಣ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಿರೋಧಿ ಕಾವ್ಯ. ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಮತ್ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಉಳಿದ ವರ್ಣಗಳ ಮೇಲೆ ಯಜಮಾನಿಕೆ ನಡೆಸಲು ಕೂಡಿದ್ದ ಕಾಲವೊಂದಿತ್ತು, ಹಾಗೆಯೇ, ಪರಸ್ಪರ ಮೇಲಾಟದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದ ಕಾಲವೂ ಇತ್ತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿ, ಅವರ ಪ್ರಭುತ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡ ಕ್ಷತ್ರಿಯರೂ ಇದ್ದರು. ಮಹಾಭಾರತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯಂತೂ ಈ ತಿಕ್ಕಾಟ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ 'ಇತಿಹಾಸ' ವನ್ನು ಮೊದಲು ಬರೆದದ್ದು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ.

ಈ ವರ್ಣ - ಜಾತಿ ಸಂಘರ್ಷ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೇವರುಗಳನ್ನೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೂಲತಃ ಶಿವನೊಬ್ಬನೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣದೇವತೆ (ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ದ್ರಾವಿಡ ದೇವತೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು), ವಿಷ್ಣು ಕ್ಷತ್ರಿಯದೇವತೆ. ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಶಿವನ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಮುರಿದನೆಂದು ಪರಶುರಾಮ ಅವನ ಜೊತೆಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿದ, ರಾಮನಿಂದ ಸೋತು ಹೋದ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ - ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಸಂಘರ್ಷದ ಒಂದು ಸಾಂಕೇತಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶ ಇದಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಅದು ಯುಗಸಂಧಿಯ ಸೂಚನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಶೈವರೆಂದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು, ವೈಷ್ಣವರೆಂದರೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು. ಇವರಿಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷ ಬಹಳ ಕಾಲ ನಡೆದುಬಂದಿತು. ಮುಂದೊಂದು ದಿನ ಇಬ್ಬರು ಕ್ಷತ್ರಿಯಕುಮಾರರು - ಮಹಾವೀರ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧ - ಧರ್ಮೋಪದೇಶದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು; ತಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗಲ್ಲ, ಬೇರೆ ವರ್ಣಗಳವರಿಗೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಬಹುಪಾಲು ವೈಶ್ಯರು. ವೈಶ್ಯರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೂ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ದೊರೆತು, ಅವರ ಧನದ ಸಹಾಯದೊಂದಿಗೆ

ಧರ್ಮ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ರೂಪುಪಡೆಯಿತು; ಅದರ ಮೊದಲಿದ್ದ ವೈದಿಕ ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ, ೧೦ನೆ ಶತಮಾನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶೂದ್ರರು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಒಗ್ಗೂಡಿ ಭಕ್ತಿ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ, ಕರ್ನಾಟಕದ ದಾಸರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದಂತೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೆಲವರು ನಮ್ಮದು ಕೇವಲ ರಾಜರ ಚರಿತ್ರೆ, ಮೇಲುಜಾತಿಯವರ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ದೂಷಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಭಕ್ತಿಪಂಥ ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಧರ್ಮದಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಧರ್ಮವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಬಹುಶಃ ಹಳೆಯ ಸಂಘರ್ಷಗಳೆಲ್ಲ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವೋ ಏನೋ. ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಹಳೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನಿರ್ನಾಮವಾಗಿ ಬಿಡುವಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಾತೃಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪಿತೃಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ (ಬಹುಶಃ ಆರೆಸ್ತೀಸ್‌ನ ಕಾಲಕ್ಕೆ) ತಿರುಗಿ ಬಾರದಂತೆ ನಶಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪರಶುರಾಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿಸಿದ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಾದರೂ ಮಾತೃಪ್ರಧಾನ ಕುಟುಂಬವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಿಲ್ಲುವಂತಾಯಿತು. ಈಗ ನಾವು ನಮ್ಮ ಗತಕಾಲದ ಜೊತೆ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಸಂವಾದ - ವಾಗ್ವಾದಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗ - ಎಪಿಸ್ಟೀಮ್ - ಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಭಾಷೆ ಒಂದು ಮಾಧ್ಯಮ, ನಾವು ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಜ್ಞಾನಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಯುರೋಪಿನ ಪುನರುಜ್ಜೀವನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಮಾರ್ಗ - ರೆಪ್ರೆಸೆಂಟೇಶನ್ - ಬಹುಮುಖ್ಯ ಜ್ಞಾನಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿತ್ತು. (ಫ್ರೂಕೊನನ್ನು ಓದಿದವರಿಗೆ ಇದು ಪರಿಚಿತವಾದ ವಿಷಯ) ಇದೇ ರೀತಿ ಒಂದೊಂದು ಯುಗವೂ ಒಂದೊಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಎಪಿಸ್ಟೀಮ್ ಅನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ನನಗನಿಸಿದಂತೆ, ಭಾಷಾಂತರ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತದ ಜ್ಞಾನಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯೂರೋಪಿನಿಂದ ಹತ್ತುಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸುಲಭದ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಭಾಷಾಂತರದ ಮಾರ್ಗ.

ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಅದೆ ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಎಪಿಸ್ಟೀಮ್ ಆಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರವಿಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಸಾಧಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರವೆನ್ನುವುದು ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ - ರಾಜಕೀಯ - ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಾವು ಷೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್‌ನನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡಂತೆಯೆ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು - ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ - ಪೋಸ್ಟು - ರೈಲು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೂ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ - ಸಮಾಜಗಳ ಒಳಗೆ ತಂದುಕೊಂಡೆವು. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಆಮದು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬರೆದೆ ಅನುವಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ರೂಪಾಂತರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ನಿಜ ಹೌದಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದ ಭಾಷಾಂತರಕ್ಕಷ್ಟೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈ ಸರಣಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ವಿಲಿಯಮ್ ಚೋನ್ಸ್. ಆತ ನಮ್ಮ 'ಅಭಿಜ್ಞಾನ ಶಾಕುಂತಲ'ವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿದ ಅನಂತರ ನಾವು ಅವರ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಭಾಷಾಂತರಿಸಲು ತೊಡಗಿದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅವರು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆ ಪಾಲಿಸತೊಡಗಿದೆವು. ಭಾಷಾಂತರ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಅವರಿಂದಲೇ ಕಲಿತದ್ದಾದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾಷಾಂತರದ ಮೂಲನಿಯಮಗಳೆಂದರೆ, ಅನುವಾದ ಎಂದಿಗೂ ಮೂಲಕೃತಿಯನ್ನು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು; ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಮೂಲಕೃತಿಯ ಪರಮವಾದುದು, ಎಂಥ ಭಾಷಾಂತರವೂ ಮೂಲದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಭಾಷಾಂತರಕಾರರು ಏನಿದ್ದರೂ ಮೂಲವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಲ್ಲಿಯೇ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಕಾಣಬೇಕು. ಭಾಷಾಂತರದ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಣಯ ಎಂದಿಗೂ ಮೂಲಕೃತಿಯ ಹೋಲಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗತಕ್ಕದ್ದು. ಭಾಷಾಂತರ ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯವಾದ ಕ್ರಿಯೆ ಹೌದು, ಆದರೆ ಭಾಷಾಂತರ ಎಂದೂ ಮೂಲಕೃತಿಯಾಗಲಾರದು, ಇತ್ಯಾದಿ. ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಕಾಪಿರೈಟ್ ಕಾನೂನುಗಳು ಕೂಡ ಈ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಆದರೆ ಭಾಷಾಂತರದ ಹಳೆಯ ಪರಿಯೆ ಬೇರೆಯಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪಂಪ-ಕುವಾರವ್ಯಾಸರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವಂತೆ, ಭಾಷಾಂತರಗಳು ಮೂಲವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅವುಗಳ ಮೌಲ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಅವು ಮೂಲದ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಷ್ಟೂ ಅದು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ಹಳೆಯ ಭಾಷಾಂತರ;

ಭಾಷಾಂತರದ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಆಗುವ ಭಾಷಾಂತರ. ಇಂಥ ಭಾಷಾಂತರ ಭಾಷೆಯ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಜೀವನದ ಇನ್ನಿತರ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ, ಭಾರತದ ಮೂಲಮೂಲೆಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸೀತೆಯರು, ಪಾಂಡವರು ಓಡಾಡಿದ ಜಾಗಗಳೆಂದು ಜನ ಇಂದಿಗೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಕ್ಕದ ಹಾನಗಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕೀಚಕನ ಗರಡಿಮನೆಯಿದೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಕೀಚಕನ ಮತ್ಸ್ಯದೇಶ - ವಿರಾಟನಗರಿ - ಇದ್ದುದು ಇಂದಿನ ರಾಜಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಇಂದಿನ ಜೈಸಲ್‌ಮೇರ್ ಅಂದಿನ ವಿರಾಟನಗರಿ. ಅದು ಹಾನಗಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆಯೆ, ಹಂಪಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮ - ಸೀತೆ ವನವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಮೂಡಿದ್ದೆಂದು ಸೀತೆಯ ಸೆರಗಿನ ಗುರುತನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ರಾಮ ವನವಾಸದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ದಿನ ಮಾತ್ರ. ಅಯೋಧ್ಯೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ದಿನಗಳ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಂಪಿ ತಲುಪಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯ ಸೆರಗಿದೆ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಭೀಮನ ಅಡಿಗೇಮನೆಯಿದೆ.

ಇದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ಭಾಷಾಂತರ - 'ಭೌಗೋಳಿಕ ಭಾಷಾಂತರ', ಭೂಗೋಳದ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಷಾಂತರ. ಮತ್ತೆ, ಇದಿಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಜನಸಮುದಾಯದ ಅದ್ಭುತ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುವಂಥದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಣಕಣವೂ ಪವಿತ್ರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ಪಾತ್ರಗಳು ತಿರುಗಾಡಿರಬೇಕು; ಹಾಗೆ ತಿರುಗಾಡದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನೆಲ ಪವಿತ್ರವಾಗಲಾರದು. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವುದೂ ಒಂದು ರಾಮಾಯಣ, ಒಂದು ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ರಾಮಾಯಣ, ನಮ್ಮ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದರಾಯಿತು.

ಆ ಹಳೆಯ ಭಾಷಾಂತರಕ್ಕೂ ಇಂದಿನ ಭಾಷಾಂತರಕ್ಕೂ ಅಜಗಜಾಂತರ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶನವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಂದ, ಎರಡೂ ರೀತಿಯ, ಕೆಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಭಾಷಾಂತರಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಬಸವಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿದ್ದು ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಲು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು. ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಷೇಕ್ಸ್ಪಿಯರ್‌ನ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಖ್ಯಾತಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದು 'ಶಾಕುಂತಲ'ದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಂತರ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಅಭಿಜಾತವಾದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಅನುವಾದ; ಅದರ ಅಭಿಜಾತತೆ ಅದು ಭಾಷಾಂತರದ ಹೊಸ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದ

ರಲ್ಲಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಶಾಕುಂತಲವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತಂದರು. ಆದರೆ ಬಸವಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಚುರಮರಿ ಶೇಷಗಿರಿಯರೂ 'ಶಾಕುಂತಲ' ವನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಕೃತಿ ೧೮೬೪ರಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿತ್ತು. ಈ ಎರಡೂ ಕೃತಿಗಳ ತುಲನೆ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾದುದು. ಚುರಮರಿಯವರ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯುತ್ತ ತ.ಸು. ಶಾಮರಾಯರು 'ಎಲ್ಲಿಯ ಬಸವಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಎಲ್ಲಿಯ ಚುರಮರಿ?' ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಚುರಮರಿಯವರಿಗೆ ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಕಾವ್ಯಭಾಷೆಯ ಗಂಧ ಕೂಡ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಶಾಮರಾಯರು ಅವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಗೌಣವಾಗಿ ಕಂಡರು. ನಮ್ಮ ಚಂಪೂ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾವ್ಯಭಾಷೆ ಚುರಮರಿಯವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಕೃಷ್ಣ ಪಾರಿಜಾತ, ಸಂಗ್ರಾಬಾಳ್ಯಾ ಮಾತ್ರ; ಇನ್ನು ತುಸು ಚಂಪೂವನ್ನೂ ಓದಿಕೊಂಡಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ವೃತ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು ಇನ್ನಿಲ್ಲದ ಆಭಾಸಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಕೆಲವೆಡೆಯಂತೂ ಅವರ ಭಾಷಾಂತರ ಓದಲೆ ಬರದಷ್ಟು ವಿಲಕ್ಷಣ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕಂಚುಕಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಂಗಾರದ ಬೆತ್ತವನ್ನು ಅವರು 'ಪೊಂಬಡಿಗ' ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಇದೆ ಚುರಮರಿಯವರು, ವೃತ್ತಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಮಾಡಿ ಭಾಷಾಂತರ ತೃಪ್ತಿಗೊಡದೆ, ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಹಾಡುಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೇಂದ್ರೆಯವರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರದಷ್ಟು ಚೆಲುವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿವೆ; ಚುರಮರಿಯವರು ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಪಡೆದಂತೆಂದರು ಎನಿಸುವಷ್ಟು ಸಮ್ಮೋಹಕವಾಗಿವೆ. ಕಾಳಿದಾಸನಲ್ಲಿ, ನಾಲ್ಕನೆ ಅಂಕದಲ್ಲಿ, ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತ ಶಕುಂತಲೆ ಕಣ್ಣರಿಗೆ, ತವರು ಮನೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಪ್ರಸಂಗ ಗದ್ಯದಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ಚುರಮರಿಯವರಲ್ಲಿ ಹಾಡಿನ ರೂಪ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ:

ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಯ್ಯಾ, ತಾತಯ್ಯ ಸುದ್ದಿಯೆ/

ಮ್ಯಾಲೆ ಮ್ಯಾಲೆ ನಾನಲ್ಲೆ ಕೇಳಿ ಸುಖಿಸುವಂತೆ // ಪಲ್ಲೆ//

ತಂದೆ ಕೇಳಯ್ಯ ಗರ್ಭದಿಂದಲೆ ಶ್ರಮಿಸುತೆ/

ಮಂದಮಂದವಾಗಿ ಮನೆ ಹಿಂದೆ ತುರುಗುತಿಹೆ

ದೊಂದರಳೆಯು ಕ್ಷೇಮದಿಂದಲೀವ ವಾರ್ತೆಯೆ //೧//

ಆಂಬೆಗಾಲಲಿ ಮನೆತುಂಬ ಓಡಾಡುವ

ಅಂಬುಖುಷಿಯ ಕಂದಾನುಂಬುವ ತನ್ನ ಕೈಯ

ಲೆಂಬುವದು ಮರೆಯದೆ ಸಂಭ್ರಮದ ವಾರ್ತೆಯೆ//೨//

ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸಮರಾದ ತರಳಿಯರೆನ್ನ ಸಖಿ

ಯರು ಮದುವೆಗಾದರು ವರರ ನೋಡು ಸತ್ತರ

ಕರೆಯ ಕಳುಹಿಸಯ್ಯಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬರುವೆನು//೩//

ಇಲ್ಲಿರುವ ಅನಸೂಯೆ - ಪ್ರಿಯಂವದೆಯರು ಕಾಳಿದಾಸನಲ್ಲೂ ಇದ್ದವರು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ 'ಅಂಬುಖುಷಿ' ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದ? ಕಾಳಿದಾಸನಿಗಂತೂ ಯಾವ ಅಂಬುಖುಷಿಯೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಚುರಮರಿಯವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗೆ, ಈ ಕೃತಿ ಮೂಲ ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಚಾಚೂತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಭಾಷಾಂತರವಲ್ಲವೆಂದು ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕೆ? ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಚುರಮರಿಯವರು ಕಾಳಿದಾಸನನ್ನು ಹಾಗೆ ಕುರುಡಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುವುದರ ಬದಲು, ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾಲ-ದೇಶಗಳ ಜಾನಪದ ಪರಿವೇಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಈ ಕೃತಿ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ರಂಗದ ಮೇಲೇರಿದೆ. ಮುದವೀಡು ಕೃಷ್ಣರಾಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದ ಭರತಕಲೋತ್ತೇಜಕ ನಾಟಕ ಮಂಡಳಿಯವರು ಎರಡು ದಿನ ಕೂಡಿ ಅದನ್ನು ಆಡಿದ್ದರಂತೆ. ಆಗ ಅದರ ಸುಂದರವಾದ ಕೆಲವು ಹಾಡುಗಳನ್ನು - 'ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಯ್ಯಾ....', 'ಮುನಿಗಳ ಮಗಳಲ್ಲ ತಿಳಿಯೋ....'; 'ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲವೋ ರೂಪವಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೋ...' ಮುಂತಾದವು - ಹಾಡಿದವರಿಗೆ ಕೃಷ್ಣರಾಯರು ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರಂತೆ. ಅಂದರೆ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ಕೃತಿ ಲೋಕಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ, ಏಕೆ ಏನೋ, ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಆಡಲಿಲ್ಲ.)

ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾಂತರದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಕುಚಿತವಾದುದೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತಿಕೆಗೆ, ಸೃಜನಶೀಲತೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಸೃಜನಶೀಲವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಭಾಷಾಂತರವೆ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ನಿರ್ಣಯಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡದ ಯುಗದಲ್ಲಿ, ಚುರಮರಿಯವರ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬಂದ ಭಾಷಾಂತರ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಒಂದೇ ಒಂದು - ಬೇಂದ್ರೆಯವರ 'ಮೇಘದೂತ'; ಅದೂ ಕಾಳಿದಾಸನದೆ. ಕಾಳಿದಾಸನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾಲುಗಳು ಹೀಗೆ ಬರುತ್ತವೆ:

ಗರ್ಭಾಧಾನಕ್ಷಣಪರಿಚಯಾನೂನಮಾಬದ್ಧಮಾಲಾಃ

ಸೇವಿಷ್ಯಂತೇ ನಯನಸುಭಗಂ ಖೇ ಭವಂತಂ ಬಲಾಕಾಃ//

ಬಲಾಕಪಕ್ಷಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಕೂಡುವ ವರ್ಣನೆ ಇದು. ಕಾಳಿದಾಸ ಅಭಿಜಾತ ಕವಿಯಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಕೃತಿಕವಾದುದನ್ನು ಆತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಕ್ಕಿಗಳ ದೈಹಿಕ ಮಿಲನವನ್ನು ಆತ 'ಗರ್ಭಾಧಾನಕ್ಷಣ'ವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. 'ಕ್ಷಣ'

ಕೈ ಅತ್ಯಂತ ಕಿರು ಕಾಲಾವಧಿಯೆಂಬುದಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲದೆ 'ಉತ್ಸವ' ಮತ್ತು 'ತ್ರಿಯಾವಿಧಿ' ಗಳೆಂಬ ಅರ್ಥಗಳೂ ಇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಗರ್ಭಾಧಾನದ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ/ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿಯೇ/ ತ್ರಿಯಾವಿಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಪರಿಚಯ ಆಗಿರುತ್ತದೆ; ಅದು ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದ ಪರಿಚಯವೂ ಹೌದು. ಇಂಥದೊಂದು ಚಟುವಟಿಕೆಗೆ ಆ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಮಾಲೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತವೆ.

ಇದನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಚಕಿತಗೊಳಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸುವುದು ಕಡುಕಷ್ಟದ ವಿಷಯ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಿಂದ ಅನುವಾದಿಸುವುದು ಸುಲಭ; ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಿಟ್ಟು ಸಂವಾದಿಯಾದ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಅನುವಾದಿಸುವಾಗ ಥಟ್ಟನೆ ಹೊಳೆಯುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳೆ; ಸುಲಭವೂ ಸೂಕ್ತವೂ ಎಂದೆನಿಸುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ಕ್ಷಣ' ಮತ್ತು 'ಪರಿಚಯ' ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳೆಂಬಂತೆಯೇ ಬಳಸಿಬಿಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಬೇಂದ್ರೆ ಈ ಸಾಲುಗಳನ್ನು

'ಬೆದೆಯ ನೆನದು ಬೆಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬರುವವೊ ಸಾಲಸಾಲಗೊಂಡು' ಎಂದು ಅನುವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಾಳಿದಾಸನ 'ಗರ್ಭಾಧಾನ' ಇಲ್ಲಿ 'ಬೆದ', ಅದೂ ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಗಳ 'ಬೆದ'ಯಾಯಿತು. ಕೆಲವರು ಇಲ್ಲ, ಮೂಲದ್ದೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು; ಅದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಬೇಂದ್ರೆಯವರದ್ದು ಕನ್ನಡ ಕೃತಿ.

ಇನ್ನೊಂದು, ಕಾಳಿದಾಸನಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೇ: ಬರುವುದು; 'ಕನಕವಲಯಭ್ರಂಶರಿಕ್ತಪ್ರಕೋಷ್ಠಃ' ಇದು ಹೆಚ್ಚುವಿನಂಥಾ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸಮಾಸ; ಕಾಳಿದಾಸ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಸಾಲು ತುಂಬಾ ಹಾಕುವ ಸಮಾಸಗಳ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಈ ಭಾಗ ವಿರಹಿ ಯಕ್ಷನನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತದೆ - ಯಕ್ಷ ವಿರಹದಲ್ಲಿ ಸೊರಗಿದ, ಅವನ ಕೈಗಳೂ ಸೊರಗಿದವು, ಮೊದಲು ಕೈಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಬಂಗಾರದ ಬಳಿ ಈಗ ಸಡಿಲಗೊಂಡು ಕಳಚಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತು; ಅವನ ಪ್ರಕೋಷ್ಠ - ಮುಂಗೈ - ರಿಕ್ತವಾಯಿತು. ಅದು ಎಂಥಾ ರಿಕ್ತತೆಯೆಂದರೆ ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂಗಾರದ ಬಳಿಯನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದ ನೆನಪನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತವಾದ ರಿಕ್ತತೆ. ಕಾಳಿದಾಸನ ಅಭಿಚಾತ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಉಜ್ವಲ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳಲ್ಲೊಂದು ಇದು.

ಈ ಸಾಲನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಹೀಗೆ: 'ಕೆಲವೆ ತಿಂಗಳಲಿ ಚಿನ್ನ ಕಡಗ ಮೊಳಕೈಗೆ ಸರಿದು ಬಂತೊ'. ಕಾಳಿದಾಸನದ್ದು 'ಕನಕವಲಯ' - ಅಂಥ ಬಳಿಗಳ ಎರಡು - ತಾಗಿದಂತಿರುವ ತುದಿಗಳ ನಡುವೆ ಸಣ್ಣ ಅಂತರವಿರುತ್ತದೆ; ಅಲ್ಲಿ, ಯಕ್ಷನ

ಕೈ ಆ ಅಂತರಕ್ಕಿಂತ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಕೃಶವಾದೊಡನೆ ಕನಕವಲಯ ಕೆಳಚಾರಿಬಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಬೇಂದ್ರೆಯವರದ್ದು 'ಕಡಗ' - ಅದು ಪೂರ್ತಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ, ಮೊಳಕೈವರೆಗೆ ಇಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತಿಮೆಯನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜಾನಪದದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳು ಮೊದಲಸಲ ಅತ್ತೆಮನೆಯಿಂದ ತವರುಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ತಾಯಿ ಮಗಳ ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಿನ್ನ ಕೈಬಳಿ ಮೊಳಕೈಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲ, ಅತ್ತೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಹಳ ನೋವು ಉಂಡಿರಬೇಕು, ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಲೋಕಪ್ರಿಯ ಸನ್ನಿವೇಶ. ಬೇಂದ್ರೆಯವರ ಭಾಷಾಂತರ ಈ ರೀತಿ ಬರಿ ಭಾಷೆಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿವರಗಳಿಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ; ತನ್ಮೂಲಕ ಸ್ವಂತಿಕೆಯ ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಮೂಲವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ಭಾಷಾಂತರವೊಂದೆ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇಂಥ ಭಾಷಾಂತರದಿಂದಲೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಟ್ಟಿಗೆಷ್ಟೋ ವಿಚ್ಛಾನ್, ರಾಜಕೀಯ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ವೈದ್ಯಕೀಯ, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಅಷ್ಟೆ ನಿಜ; ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಾಷಾಂತರಗಳೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಸವಾಲು, ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ(ಎಬಿಸ್ಪೀಮ್) ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಶೋಧಿಸುವುದಾಗಿದೆ.

... ..

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಾಕ್ಷಣ, ಆಧುನಿಕವಾಗುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಾನು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿಯಬಾರದು. (ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ - ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದರೆ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್, ಒಬ್ಬ ಆಧುನಿಕ) ಆದರೆ, ಇಂದು ಆಧುನಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬಂದಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವ ಪರಂಪರೆಯ ಸಹಾಯದೊಂದಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವವನು ನಾನು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಆಧುನಿಕೋತ್ತರ (ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡರ್ನ್) ವಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ತೀವ್ರವಾದ ಚರ್ಚೆ ಬರವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಬಾಯಿಮಾತಿನ (ಸ್ಪಿಷ್ಟ್ ಆಂಡ್ ಸ್ಪೀಚ್) ನಡುವಿನ ತರತಮದ ಕುರಿತಾದುದು. ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬರಹವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ವಾದಿಸಿದರೆ

ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮಾತೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಲ್ಲೇನಾದರೂ ಉತ್ತರವಿದೆಯೆ? ನಮ್ಮ ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವವನ್ನೂ ಪಶ್ಚಿಮದ ಆಧುನಿಕವನ್ನೂ ಲೆಸೆಯಬಲ್ಲಂತಹ ಕಿಡಿಯೇನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಲ್ಲಿದೆಯೆ?

ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದೇನೆಂದು ಸೂಚಿಸುವ ಮುನ್ನ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ಅನೇಕ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ.

ನಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು; ನಿರಕ್ಷರಿಗಳು; ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 'ಮುದ್ರಾರಾಕ್ಷಸ' ದಲ್ಲಿ ಚಾಣಕ್ಯ ಒಂದು ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ 'ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಶಕಟದಾಸನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬರೆಸಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಆತ ಕಾಯಸ್ಥ; ಕಾಯಸ್ಥರು ಬರಹ ಬಲ್ಲವರು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮೌಖಿಕ ಪಠಪಠಯವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ವೇದಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡವರು; ವೇದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಹಾಗೂ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿಯೆ 'ಶಿಕ್ಷಾ' ಎಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದವರು. ಅವರು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬರಹರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ತಂದವರಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧರು ಮೊದಲಿಗರು; 'ಅಲೇಖ' ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದ ಸಿಗುವುದು ಬೌದ್ಧರಲ್ಲಿ. ಅದನ್ನೆ ಪಂಪ 'ನುಣ್ಣನಪ್ಪ ಅಳಕದ ಕೇಡು (ಬರೆದೊಡೆ) ಬರೆಪಕಾರರ ಕೈಗಳ ಕೇಡು' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ, 'ಅಳಕ'ವೆಂದು ತದ್ಭವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ.

ಬಾಯಿಮಾತು ಹಾಗೂ ಬರವಣಿಗೆಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರ, ಕೇವಲ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಕೈಯಿಂದ ಬರೆಯುವುದು ಎನ್ನುವುದಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಅವು ಎರಡು ಭಿನ್ನ ಜೀವನದೃಷ್ಟಿಗಳ ನಡುವಿನ ದೊಡ್ಡ ಅಂತರವನ್ನೂ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾರು ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೆ ನಂಬಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು ಗುರುವಿನ ಮುಖಾಂತರ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಬರವಣಿಗೆಯ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ; ಅವರ ಮಾರ್ಗ ಗುರುವಿನ ಮಾತು ಕೇಳುವುದು, ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಗುರು ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಶಿಷ್ಯ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಇಡಿಯ ಜೀವನ ಶಿಷ್ಯನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಗುರು ತಪ್ಪಿದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರೂ ತಪ್ಪುವ ಅಪಾಯ ಬಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರುವುದರ ಕಷ್ಟ ತಿಳಿದೇ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು —

'ಯಾನ್ಯಸ್ಮಾ ಕಂ ಸುಚರಿತಾನಿ/ ತಾನಿ ತ್ವಯೋಪಾಸ್ಮಾನಿ/
ನೋ ಇತರಾಣಿ'

(ನಮ್ಮ ಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆಗಳಿವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನೆ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ; ಉಳಿದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಡಿ) ಎಂದು ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಬಿನ್ನಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿ, ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ಗುರುವಿನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಅಂದರೆ ಬಾಯಿಮಾತಿನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆ ಹಿಡಿದು ಬರೆಯತೊಡಗಿದವನಿಗೆ, ಕಾಣುವ ಕಣ್ಣೆದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಇಡಿಯ ಪ್ರಪಂಚ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ, ಬಾಯಿಮಾತು ಹಾಗೂ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾದಂತಹ ಜೀವನದೃಷ್ಟಿಗಳು ಹಾಗೂ ಜೀವನ ಪದ್ಧತಿಗಳೆ ಹೌದು.

ನಮ್ಮ ಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ತಂದವರು ಜೈನರು ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧರು. ನಮ್ಮ ಪಂಪ ಜೈನ ಕವಿ. ಹಾಗಾಗಿಯೆ ಆತ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರತೀಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಶರಶಯ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಭೀಷ್ಮನನ್ನು ಆತ 'ವೀರಸಿದ್ಧಾಂತದ ಶಾಸನಂಬರದ ಪೊತ್ತಿಗೆಯಂತೆ' (ಪ್ರಸ್ತಕದಂತೆ) ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೆ ಆತ, ತನ್ನ ಕಾವ್ಯ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಶಾಸನವಾಗಬೇಕು — ಅಂದರೆ ಬರವಣಿಗೆಯ ಪಠಮ ರೂಪವಾಗಬೇಕು — ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪಂಪನಿಂದ ಅನಂತರ ಬಂದ ವಚನಕಾರರು ಮತ್ತೆ ಬಾಯಿಮಾತನ್ನೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತಂದಿಟ್ಟರು; ವಚನ ಎಂದರೇ ಬಾಯಿಮಾತು. ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ, ವಚನ ಮತ್ತು ಲೇಖನಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವುದನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿದಾಗ, ರಾಘವಾಂಕನಂತಹ ಕವಿ ತನ್ನ ಕಾವ್ಯ 'ಸುಳಿವ ಶಾಸನ' — ತಾನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತೇನೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ತನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸುಳಿಯುವ ಶಾಸನದಂತೆ — ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಇಷ್ಟೆ: ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಬಾಯಿಮಾತು ಹಾಗೂ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಎರಡರ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಹಲಗೆ ಬಳಪವ ಪಿಡಿಯದೊಂದ

ಗ್ಗಳಿಕೆ ಪದವಿಟ್ಟುಳುಪದೊಂದ

ಗ್ಗಳಿಕೆ ಪರರೊಡ್ಡವದ ರೀತಿಯ ಕೊಳ್ಳದಗ್ಗಳಿಕೆ

ಬಳಸಿ ಬರೆಯಲು ಕಂಠ ಪತ್ರದ

ವುಲುಹುಗಡದಗ್ಗಲೆಕೆಯೆಂಬೀ

ಬಲುಹು ಗದುಗಿನ ವೀರನಾರಾಯಣನ ಕಿಂಕರಗೆ ||

ಎನ್ನುವ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆತ ಹಲಗೆ ಬಳಪಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯದ, ಒಂದು ಪದವನ್ನಿಟ್ಟು ಅಳಿಸದ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯನ್ನು ಅನುಕರಿಸದ ಹಾಗೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬರೆಯದಂತಹ ನಾಲ್ಕು ಅಗ್ಗಳಿಕೆಗಳ ನಾರಣಪ್ಪ. ಈ ಮೂಲಕ ಆತನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದು ಇಷ್ಟು: ನನ್ನದು ಬರವಣಿಗೆ ನಿಜ, ನಾನು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದದ್ದೂ ನಿಜ; ಆದರೆ ಬರವಣಿಗೆ ಬಾಯಿಮಾತಿನಂತೆ ನಿರರ್ಗಳವಾದ ಬರವಣಿಗೆ. 'ಕಂಟಪತ್ರದ ಉಲುಹುಗಡದಗ್ಗಲೆಕೆ' ಎನ್ನುವುದು ಬಾಯಿಮಾತಿನಂಥ ಬರವಣಿಗೆಯ ವರ್ಣನೆಯಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಅನೇಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಹಳೆಯ ಕವಿಗಳ ಪ್ರಯೋಗಶೀಲತೆ, ಅದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಆಗಿದ್ದು. ಬರವಣಿಗೆ ಯಾಗಲಿ, ಬಾಯಿಮಾತಾಗಲಿ, ಅದರ ಪ್ರಯೋಗ ಆ ಕ್ಷಣದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಬಂದದ್ದು. ಪ್ರಾಚೀನ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಹಳೆಯದನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿಸುವ ಪ್ರತಿಭೆಯ ರಹಸ್ಯ ಗೊತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಹೊಸದನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಗೀಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾವೀಗ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊಸಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದ, ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲೇ, ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಆಧುನಿಕತೆಯೊಡನೆ ಅದರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಗಾದೆಮಾತು. ಗಡಿಯಾರ ಬಂದಮೇಲೆ ಆ ಮಾತು ನಿಜವೇ. ಆಧುನಿಕತೆ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಆಧುನಿಕತೆಯನ್ನು ಆಧುನಿಕತೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ನೀನಾಸಮ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶಿಬಿರ ೨೦೦೧ರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ದಿನಾಂಕ ೧೪ರಂದು ಮಾಡಿದ ಉಪನ್ಯಾಸ; ಸಂಗ್ರಹ: ಜಶವಂತ ಚಾಧವ್)

ನೀನಾಸಮ್ ತಿರುಗಾಟ - ೨೦೦೧

ಅಕ್ಟೋಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶಿಬಿರದ ಮೊದಲ ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೊದಲ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ ತಿರುಗಾಟವು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮುಗಿಸಿ ತನ್ನ ವಾರ್ಷಿಕ ತಿರುಗಾಟವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಈ ನಡುವೆ ಭೋಪಾಲ ಭಾರತ ಭವನದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ ಸರ್ಕಾರದ ವಿಶೇಷ ಆಹ್ವಾನದ ಮೇರೆಗೆ 'ವಿದಿಶೆಯ ವಿದೂಷಕ' ನಾಟಕವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆ.

ನೀನಾಸಮ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶಿಬಿರ:

೨೦೦೧

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧೪ ರಿಂದ ೨೧ರವರೆಗೆ ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶಿಬಿರವು ನಡೆಯಿತು. 'ಆಧುನಿಕ ಪೂರ್ವದ ಅನುಸಂಧಾನ' ಎನ್ನುವುದು ಈ ಬಾರಿಯ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಇದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಉಪನ್ಯಾಸ-ಚರ್ಚೆ-ಗೋಷ್ಠಿಗಳು ನಡೆದವು. ಶಿಬಿರವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಅತಿಥಿಗಳು ಶ್ರೀಯುತರಾದ - ಪ್ರೊ. ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ, ಪ್ರೊ. ಶಮೀಕ್ ಬಂದೋಪಾಧ್ಯಾಯ, ಪ್ರೊ. ಕೆ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ್, ಡಾ. ರಾಜೇಂದ್ರ ಚೆನ್ನಿ, ಡಾ. ಸಿ.ಎನ್. ರಾಮಚಂದ್ರನ್, ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ, ಶ್ರೀ ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವ, ಡಾ. ವಿವೇಕ ಧಾರೇಶ್ವರ, ಡಾ. ಸದಾನಂದ, ಶ್ರೀಮತಿ ರಜನಿ ಹೆಬ್ಬಾರ್, ಶ್ರೀಮತಿ ಸುದೇಷ್ಟಾ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿ, ಶ್ರೀ ಹೊಸಬಾಳೆ ಸೀತಾರಾಮರಾವ್, ಶ್ರೀ ಎನ್.ಎನ್. ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಮುಂತಾದವರು. ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೨೩; ರಂಗಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ೧೨ ಮಂದಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಟ್ಟು ೧೪೦.

ಪ್ರೊ. ಶಮೀಕ್ ಬಂದೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ ಪೀಠಿಕಾ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ 'ಆಧುನಿಕ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವ' ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಶಿಬಿರದ ಸಂವಾದ-ಗೋಷ್ಠಿಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ತಿರುಗಾಟ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಾಗೋಷ್ಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನೋಟಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ಬಂದ ಶಮೀಕ್ ಅವರು ಜರ್ಮನಿಯ ಕೆಲವು ಚಲನಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಆಧುನಿಕ ಪೂರ್ವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು; ಬಂಗಾಳಿ ಚಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕುರಿತು ಸುದೀರ್ಘ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರು; ಕೊನೆಯದಿನ ಸಮಾರೋಪದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟೂ ದಿನಗಳ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಕ್ರೋಡೀಕರಿಸಿದರು. ಕೀರ್ತಿನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿಯವರು 'ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಭಾರತ - ಆಧುನಿಕತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು' ಹಾಗೂ 'ಬೇಂದ್ರೆ ಕವಿತೆಯ ಅಂತಃಸ್ಮೃತ' ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನೀಡಿ,

ಹಲವು ಹೊಸ ಇತಿಹಾಸನೋಟಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹಿ, ಕೇಳುಗರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನಿತ್ತರು. ಡಾ. ಸಿ.ಎನ್. ರಾಮಚಂದ್ರನ್ ಅವರು ಮಲೆಮಹದೇಶ್ವರ ಕಾವ್ಯ ಹಾಗೂ ಜನಪದ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳ ಸ್ವರೂಪಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತಾಡಿ ವಿದ್ವತ್ಪೂರ್ಣ ಹೊಳವು ನೀಡಿದರು. ಕಿ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ್ ಅವರು ಆಧುನಿಕತೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಪಂಪನಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ಮುದ್ದಣನವರೆಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ರಾಜೇಂದ್ರ ಚೆನ್ನಿಯವರು 'ವಡ್ಡಾರಾಧನೆ' ಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಧುನಿಕಪೂರ್ವ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಸ್ತು-ನೋಟಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರು. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರು ತಮ್ಮ ಕವಿತೆಗಳ ಹಾಡು-ಓದಿನ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ-ಶಿವಾಪುರದ ಆತ್ಮ ಚರಿತೆಯನ್ನು ಕಾವ್ಯರೂಪದಲ್ಲೇ ತೆರೆದಿಡಲು ತೊಡಗಿದರು. ಸುದೇಷ್ಣಾ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿಯವರು ಬಂಗಾಳಿ ಜನಪದ ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ಹಾಡಿ ವಿವರಿಸಿ ಕೆಸೆಟ್ ಕೇಳಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸಿದರು. ರಜನಿ ಹೆಬ್ಬಾರ್ ಅವರು ಸ್ಟೇಡ್ ಚಿತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಭಾರತೀಯ ಚಿತ್ರ ಹಾಗೂ ಶಿಲ್ಪಕಲೆಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು. ವಿವೇಕ ಧಾರೇಶ್ವರ ಅವರು ತಮ್ಮ ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪ್ರಣೇತ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರದ ಇತಿಹಾಸಗಳನ್ನು ಅಸಂಬದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಅನಾವರಣ ಗೊಳಿಸಿದರು. ಹೊಸಬಾಳೆ ಸೀತಾರಾಮ ರಾವ್ ಹಾಗೂ ನೀನಾಮಧ್ವಸ್ಥರು ಮೊದಲ ಎರಡು ದಿನ ಅಪರಾಹ್ನ ಪಂಪಭಾರತ ಹಾಗೂ ರಾಮಾಯಣದರ್ಶನಗಳಿಂದ ಆಯ್ದ ಭಾಗಗಳ ಕಾವ್ಯವಾಚನ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಮಧು ಗೋಪಿನಾಥ್ ಮತ್ತು ತಂಡದವರು ಕೇರಳೀಯ ಪಾರಂಪರಿಕ ಕಲೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಾವು ಕಟ್ಟಿದ ಆಧುನಿಕ ನೃತ್ಯದ ರೂಪು-ರೇಷೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾತ್ಯಕ್ಷಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾದರ ಪಡಿಸಿದರು. ದಿನಾಂಕ ೨೦ರಂದು ಡಾ| ಕಂಬಾರ, ಚಿನ್ನಸ್ವಾಮಿ ಇವರಿಂದ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ ಹಾಗೂ ಅಪರಾಹ್ನ ಶ್ರೀ ದೇವನೂರು ಮಹಾದೇವ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸಂವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ನಡೆದವು.

ಪ್ರತಿದಿನ ಸಂಜೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗಾಗಿ ವಿವಿಧ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನೀನಾಸಮ್ ತಿರುಗಾಟ ೨೦೦೧ರ ಮೂರು ನಾಟಕಗಳ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ನಡೆದವು - 'ಪ್ರಮೀಳಾರ್ಜುನೀಯಂ', (ರಚನೆ: ಎಂ.ಎಲ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶಗೌಡ, ನಿ: ಬಿ.ಆರ್ ವೆಂಕಟರಮಣ ಐತಾಳ) 'ವಿದಿಶೆಯ ವಿದೂಷಕ' (ಕಾಳಿದಾಸನ 'ಮಾಳವಿಕಾಗ್ನಿ ಮಿತ್ರ'ದ ರೂಪಾಂತರ, ರಚನೆ: ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ನಿ: ಇಕ್ಬಾಲ್ ಅಹ್ಮದ್) 'ಕತ್ತಲೆಗೆ ಹತ್ತುತಲೆ' (ಲಿಯೋ ಟಾಲ್‌ಸ್ಟಾಯ್‌ನ 'ದಿ ಪವರ್ ಆಫ್ ಡಾರ್ಕ್‌ನೆಸ್', ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ:

ಜಶಂತ ಚಾಧವ್, ನಿ: ಚಿದಂಬರರಾವ್ ಜಂಬೆ), ಸೋಪಾನಂ - ತಿರುವನಂತಪುರಂ ತಂಡದವರಿಂದ ಮೋಹಿನಿ ಆಟ್ಟಿಂ, ಶ್ರೀಮತಿ ಕಲಾಪಿನಿ ಕೊಂಕಾಳಿ ಅವರಿಂದ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ ಗಾಯನ, ಲಯತರಂಗ - ಮೈಸೂರು ಇವರಿಂದ ಸುಗಮಸಂಗೀತ, ಸಮುದ್ರ - ತಿರುವನಂತಪುರಂ ತಂಡದವರಿಂದ 'ದಿ ಸೌಂಡ್ ಆಫ್ ಸೈಲೆನ್ಸ್' ಹೆಸರಿನ ಆಧುನಿಕ ನೃತ್ಯ, ಹಾಗೂ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯದ ಕೆ.ಎಸ್.ಎಸ್. ಕಾಲೇಜಿನ 'ಕುಸುಮಸಾರಂಗ ತಂಡದವರಿಂದ ನಾಟಕಪ್ರದರ್ಶನ 'ಮಹಾಮಾಯಿ' ರಚನೆ: ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ, ನಿ:ಜೀವನರಾಮ್ ಸುಳ್ಳೆ) ಇವು ಎಂಟು ದಿನದ ಸಂಜೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು. ದಿನಾಂಕ ೧೭ರಂದು ಅಪರಾಹ್ನ ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ನೀನಾಸಮ್‌ನವರು 'ನೂರ್ ಜಹಾನ್' ನಾಟಕವನ್ನು (ರಚನೆ: ಡಿ.ಎಲ್. ರಾಯ್, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಆರ್. ನಾಗರಾಜ, ನಿ: ಅಕ್ಷರ ಕೆ.ವಿ) ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ನಡುವೆ ದಿನಾಂಕ ೧೯ರಂದು ಯುವ ಕವಯಿತ್ರಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಸ್. ಸಿ. ಗೀತಾಂಜಲಿ ಯವರಿಗೆ ಅವರ 'ಕನಸುಗಳು ಚೆಲ್ಲೆವೆ' ಎಂಬ ಕವನಸಂಕಲನಕ್ಕೆ - ಈ ವರ್ಷದ 'ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ ಕಾವ್ಯಪ್ರಶಸ್ತಿ' ಯನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ ಅವರು ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರದಾನಮಾಡಿದರು. ಕಿ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ್ ಅವರು ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿನ ಕವಿತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿ ಹೊಸ ಕವಯಿತ್ರಿಗೆ ಶುಭ ಹಾರೈಸಿದರು. ಹೊಸ ಬರಹಗಾರರೊಬ್ಬರ ಮೊದಲ ಕವನಸಂಕಲನಕ್ಕೆ ಮೀಸಲಾದ ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀ ಕಾವ್ಯಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಶಾ. ಬಾಲರಾವ್ ದಂಪತಿಗಳು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದು, ಅವರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನವು ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಶಿಬಿರದ ಸ್ಥೂಲ ಜಮಾ-ಖಚುರ್

ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ತಲಾ ರೂ. ೮೦-೦೦ ರಂತೆ ಶುಲ್ಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೀಸನ್ ಟಿಕೆಟ್ ಬಾಬು ರೂ. ೧೦೦-೦೦ ಕಳೆದು ಉಳಿದ ಹಣ ರೂ. ೭೦೦-೦೦ ಅವರ ಊಟ-ವಸತಿಗಳ ಭಾಗಶಃ ವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಶಿಬಿರದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಸಂಘಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾಯೋಜಕರಾಗಿ ಧನಸಹಾಯ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ - ಕರ್ನಾಟಕ ಬ್ಯಾಂಕ್ (ಪ್ರಧಾನ ಕಛೇರಿ: ಮಂಗಳೂರು), ಮ್ಯಾಮೋಸ್ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ), ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭಾರತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ (ನವದೆಹಲಿ), ಎಂ.ಎಸ್.ಐ.ಎಲ್. (ಬೆಂಗಳೂರು), ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ (ಭೀಮನಕೋಣೆ), ಮಲೆನಾಡು ಅರೆಕಾ ಸಿಂಡಿಕೇಟ್ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ), ಸೋಯಾ ಗುಡಾರಿಚ್ ಲಿ. (ಶಿವಮೊಗ್ಗ).

ಜಮಾ	
ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳು	೯೮,೪೦೦-೦೦
ಧರ್ಮ	೧,೦೦೦-೦೦
ಗ್ರಾಂಟ್	೫೦,೦೦೦-೦೦
ಪ್ರಾಯೋಜಕರಿಂದ	೭೧,೦೦೦-೦೦
	<u>೨,೨೦,೪೦೦-೦೦</u>
ಖರ್ಚು	
ಶಿಬಿರಾರ್ಥಿಗಳ, ಅತಿಥಿಗಳ ಊಟ-ತಿಂಡಿ	೧,೧೦,೨೦೫-೦೦
ಅತಿಥಿಗಳ ಪ್ರಯಾಣ, ಕಲಾವಿದರ ಸಂಭಾವನೆ	೧,೦೮,೪೧೧-೧೦
ವಸತಿ ಮತ್ತಿತರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ	೧,೦೮,೯೮೭-೧೫
ಒಟ್ಟು ಖರ್ಚು	<u>೩,೨೭,೬೦೩-೨೫</u>
ಒಟ್ಟು ಜಮಾ	<u>೨,೨೦,೪೦೦-೦೦</u>
ನಿವ್ವಳ ವೆಚ್ಚ	<u>೧,೦೬,೨೦೩-೨೫</u>

ಇದನ್ನು ವಿವಿಧ ಧನಸಹಾಯ ಅನುದಾನ ದಾನಗಳ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನೀನಾಸಮ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ

ದಿನಾಂಕ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೦೦೧ರಂದು ಸೊರಬದಲ್ಲಿ ರಂಗಜಗಲಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಹಯೋಗದೊಂದಿಗೆ ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಬಿರ ನಡೆಯಿತು. ೯೦ ಮಂದಿ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಶ್ರೀಯುತರಾದ ಟಿ.ಪಿ.ಅಶೋಕ, ಎಂ.ಎಸ್. ನಾಗರಾಜರಾವ್ ಮತ್ತು ಯು.ಹೆಚ್ ಗಣೇಶ ಇವರು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದರು.

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೩೦ ಮತ್ತು ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧ರಂದು ಜಗಳೂರಿನ ಸ್ಥಳೀಯ ಬಯಲು ಸಾಹಿತ್ಯವೇದಿಕೆಯ ಸಹಯೋಗದೊಂದಿಗೆ ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಬಿರ ನಡೆಯಿತು. ೧೨೦ ಮಂದಿ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರೊ. ಕೆ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ, ಟಿ.ಪಿ. ಅಶೋಕ, ಎಂ.ಎಸ್. ನಾಗರಾಜರಾವ್ ಮತ್ತು ಜಿ.ಕೆ. ಶ್ರೀಕಂಠಮೂರ್ತಿ - ಇವರು ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ್ದರು.

ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ

ಹೆಗ್ಗೋಡು (ಸಾಗರ) ಕರ್ನಾಟಕ - ೫೭೭ ೪೧೭

ಈಚಿನ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು

ಮಹಾಮಾಯಿ (ನಾಟಕ - ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ)	ರೂ. ೬೦
ಸಕ್ಕರೆ ಗೊಂಬೆ (ನಾಟಕ - ವಿವೇಕ ಶಾನಭಾಗ)	ರೂ. ೫೫
ಎರಡು ರಷ್ಯನ್ ನೀಳ್ಗತಗಳು (ಟಾಲ್‌ಸ್ಟಾಯ್ ಮತ್ತು ಗೊಗೋಲ್ ಅನುವಾದ - ಟಿ.ಪಿ. ಅಶೋಕ)	ರೂ. ೫೫
ರಂಗಪ್ರಯೋಗ (ಅಭಿನಯ, ರಂಗತಂತ್ರ, ರಂಗಸಿದ್ಧತೆಯ ಪರಿಚಯ - ಅಕ್ಷರ ಕೆ.ವಿ.)	ರೂ. ೨೦೦
ಬಹುಮುಖ (ಅಕ್ಷರ ಚಿಂತನ ಮಾಲೆ - ಮನು ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಅನು: ಎಲ್. ಜಿ. ಮೀರಾ)	ರೂ. ೫೫
ಜಾಗತಿಕ ಪರಿಸರ ಚರಿತ್ರೆ (ಅಕ್ಷರ ಚಿಂತನ ಮಾಲೆ - ರಾಮಚಂದ್ರ ಗುಹಾ, ಅನು: ಮಾಧವ ಐತಾಳ)	ರೂ. ೭೫

ಹೊಸ ಪ್ರಕಟಣೆಗಳು

ರಂಗದಲ್ಲಿ ಅಂತರಂಗ (ಸ್ತಾನಿಸ್ಲಾವ್‌ಸ್ಕಿಯ ಆ್ಯನ್ ಆ್ಯಕ್ಟರ್ ಪ್ರಿಪೇರ್ಸ್ ಅನುವಾದ: ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ)	ರೂ. ೧೬೦
ಅಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಿಯೆಂಬ ನೆನಪು (ಕಥೆಗಳು - ವೈದೇಹಿ)	ರೂ. ೮೦
ಸಿಂಗಾರವ್ವ ಮತ್ತು ಅರಮನೆ (ಕಾದಂಬರಿ-ಮರುಮುದ್ರಣ- ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ)	ರೂ. ೮೫
ಕಾರಂತ ಚಿಂತನ (ಕಡಲಾಚೆಯ ಕನ್ನಡಿಗರಿಂದ ಕಾರಂತರ ಕುರಿತ ಬರಹಗಳು)	ರೂ. ೧೫೦
ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಜಗತ್ತು (ಕೆ.ವಿ.ಸುಬ್ಬಣ್ಣ)	ರೂ. ೭೦
ಭವ (ಕಾದಂಬರಿ-ಮರುಮುದ್ರಣ- ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ)	ರೂ. ೬೦
ಒಳಸೊನ್ನೆ ಹೊರಸೊನ್ನೆ (ಕವನಗಳು - ಕೆ.ಎಚ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್)	ರೂ. ೪೫
ಚೂರಿಕಟ್ಟಿ ಅಥಾರ್ಟ್ ಕಲ್ಯಾಣಪುರ (ನಾಟಕ - ಕೆ.ವಿ. ಅಕ್ಷರ)	ರೂ. ೪೫
ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ: ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ (ಟಿ.ಪಿ. ಅಶೋಕ)	ರೂ. ೫೦
ಮಾಮಾಮೋಶಿ (ಮೋಲಿಯರ್ ಅನುವಾದ - ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ)	ರೂ. ೪೫
ಜತೆಗಿರುವನು ಚಂದಿರ (ನಾಟಕ - ಜಯಂತ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ)	ರೂ. ೫೦
ಯಾವ ಶಬ್ದದ ಮಾಯೆ (ಕವಿತೆಗಳು - ವರದೇಶ ಹಿರೇಗಂಗಿ)	ರೂ. ೪೦
ಇನ್ನೂ ಒಂದು (ಕಾದಂಬರಿ - ವಿವೇಕ ಶಾನಭಾಗ)	ರೂ. ೪೫
ದಿವ್ಯ (ಕಾದಂಬರಿ - ಯು. ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ)	ರೂ. ೮೫

ಮಾತುಕತೆ ೬೦

ನೀನಾಸಮ್ ಹೆಗ್ಗೋಡು (ಸಾಗರ) ಕರ್ನಾಟಕ ೫೭೭ ೪೧೭

ದೂರವಾಣಿ: ೦೮೧೮೩-೬೫೬೪೬

ಖಾಸಗಿ ಪ್ರಸಾರದ ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಸಂಪರ್ಕಪತ್ರ

(ಫೆಬ್ರವರಿ-ಮೇ-ಆಗಸ್ಟ್-ನವೆಂಬರ್)

ಸಂಪಾದಕ: ಜಸವಂತ ಚಾಧವ್

ಸಹ ಸಂಪಾದಕ: ವೆಂಕಟರಮಣ ಐತಾಳ ಬಿ. ಆರ್.

ವಾರ್ಷಿಕ ವರ್ಗಣಿ: ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ

ಅಕ್ಷರ ಜೋಡಣೆ: ಅಕ್ಷರ ಗಣಕ, ಹೆಗ್ಗೋಡು

ಮುದ್ರಣ: ಅಶ್ವಿನಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಅರಳೇಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು

ನವೆಂಬರ್ ೨೦೦೧	ವರ್ಷ ಹದಿನೈದು	ಸಂಚಿಕೆ ನಾಲ್ಕು
೧.	'ಅದೇ ಹಿಂಸೆ: ಗುರಿ ಮಾತ್ರ ಹೊಸತು...'	
	ನೋಮ್ ಚೋಮ್ಸ್ಕಿ / ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಜಿ. ರಾಜಶೇಖರ	ಪುಟ ೧
೨.	ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧೧ ಮತ್ತು ಅನಂತರದವಿದ್ಯಮಾನಗಳು	
	ಎಡ್ವರ್ಡ್ ಸಯೀದ್ / ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ಜಿ. ರಾಜಶೇಖರ	ಪುಟ ೯
೩.	ಆಧುನಿಕತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು	
	ಕೀರ್ತಿ ನಾಥ ಕುರ್ತಕೋಟಿ	ಪುಟ ೧೭
೪.	ನೀನಾಸಮ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಶಿಬಿರದ ವರದಿ	ಪುಟ ೩೬

← second cover

MAATHUKATHE NOV. 2001 (YEAR 15 ISSUE 4)
NINASAM QUARTERLY NEWS LETTER
PUBLISHED EVERY FEB;MAY;AUG;NOV.
ANNUAL SUBSCRIPTION: Rs.25(TWENTY FIVE ONLY)
FOR PRIVATE CIRCULATION
NINASAM HEGGODU (SAGAR) KARNATAKA 577 417

With Best Compliments

from

KARNATAKA POWER CORPORATION LTD.

**A premier power generating company with
3 decades of experience, has an installed
capacity of 4003 mw from its 19 hydel and
thermal stations, meeting 72% of the energy
consumption of the State.**

Karnataka Power Corporation Limited
82, Shakthi Bhavan,
Race Course Road, Bangalore 560 001
Phone: 2256568, Fax: 2252144
E-mail: sccm@kpc.kar.nic.in

fourth cover
↑

MYSORE SALES INTERNATIONAL LIMITED

MSIL HOUSE
36, CUNNINGHAM ROAD,
BANGALORE - 560 052

Lekhak and Vidya Notebooks & Lekhak Stationery
Hotspring Solar Water Heaters
Karnataka State Lottery Tickets
Distribution of Liquor
Management of Bangalore Air Cargo Complex
Homaker Hire Purchase Scheme
Tours & Travels
Export of Sandal Oil Spices

Concern for the Consumer

MSIL

MYSORE SALES INTERNATIONAL LIMITED
MSIL HOUSE
36, CUNNINGHAM ROAD,
BANGALORE - 560 052

third cover
→